

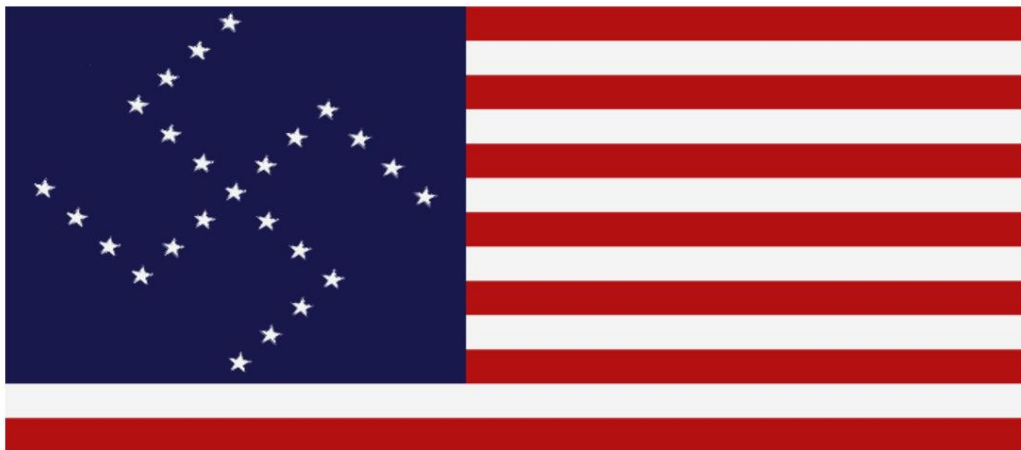
V200 років тероризму США: повний список усіх американських військових злочинів, терору та воєн

Щоб встановити і зберегти своє «право» на експлуатацію інших націй, Сполучені Штати регулярно вдаються до крайнього насильства, особливо військового. Ось список відомих збройних інтервенцій та інших злочинів. Звісно, він не повний, але можна сказати, що, мабуть, не краще.

«Іноді я тремчу за свою батьківщину, коли думаю, що Бог праведний» - Томас Джефферсон

«Я вважаю, що громадяни своєї країни мають бути розстріляні в перший же день усіх тих, хто отримує користь від війни та сприяє їй», — Ернест Хемінгуей . США, і понад дев'ять мільйонів загинули на цьому шляху. Доходи рабів від операції за цінами середини 18 століття становили щонайменше 2 мільярди доларів, астрономічну суму на той час.

1622 — американські війни починаються з першого нападу на індіанців у 1622 році в Джеймстауні, потім — війна з індіанцями (Алгонкіні) в Новій Англії в 1635-1636 роках і війна 1675-1676 років, яка закінчилася знищенням майже половина міст Массачусетса. Подальші війни і сутички з індіанцями тривали до 1900 р. Американці знищили близько 100 млн індіанців, що цілком можна вважати геноцидом, значно перевищивши масове вбивство євреїв Гітлером (4-6 млн жертв).

З 1689 по 1763 роки відбулися чотири великі імперські війни, в яких брали участь Англія та її північноамериканські колонії, а також Французька, Іспанська та Голландська імперії. З 1641 по 1759 рр. між переселенцями відбулося 40 заворушень і 18 внутрішніх конфліктів, п'ять із яких досягли рівня повстання. Війна за незалежність почалася в 1776 році і закінчилася в 1783 році.

Друга війна проти Англії в 1812-1815 рр. зміцнила незалежність, а 40 воєн з індіанцями між 1622 і 1900 рр. призвели до придбання мільйонів акрів землі.

1792 - американці воювали з індіанцями за Кентуккі

1796 — американці воюють з індіанцями за Теннессі

1797 — охолодження відносин з Францією після того, як американський корабель «Делавер» атакує цивільне судно «Кроябл»; війни тривали до 1800 року.

1800 — повстання рабів під проводом Габріеля Проссера у Вірджинії. Близько тисячі людей були повішені, в тому числі і сам Проссер. Самі раби не вбили жодної людини.

1803 - американці воюють з індіанцями за

Огайо 1803 - Луїзіана. У 1800 році за таємним договором Іспанія капітулювала колишній Франції (до

у 1763 р.) французька колонія Луїзіана. Натомість Наполеон пообіцяв королю Іспанії Карлу IV. передати своїх племінників італійському королівству. Французькі війська не змогли підкорити Луїзіану, де оселилися американці.

1805 — 1815 — США розгорнули першу війну в Африці, на узбережжі Середземного моря. У той час торговці Американської Республіки розгорнули значну торгівлю з Османською імперією, де вони купували опіум приблизно по 3 долари за фунт і продавали його в китайський порт Кантон (Гуанчжоу) за 7-10 доларів. Багато опіуму також було продано в Індонезію та Індію. У першій третині 19 століття Сполучені Штати отримали в Османській імперії від султана ті самі права та привілеї, що й європейські держави: Великобританія, Росія та Франція. Згодом Сполучені Штати вступили в боротьбу з Великобританією за контроль над ринком опіуму в Східному Середземномор'ї. Після низки воєн у 1815 році Сполучені Штати наклали обтяжливі контракти на країни Північної Африки і надали своїм купцям великі суми грошей. Пізніше, у 1930-х роках, Сполучені Штати намагалися отримати Сіракузи як базу від Неаполітанського королівства, хоча ці вимоги були безуспішними.

1806 р. - Спроба американського вторгнення на Ріо-Гранде, тобто на територію, що належала Іспанії. Лідер, капітан США Х. Пайк, був захоплений іспанцями, і інтервенція не вдалася.

1810 — губернатор Луїзіани Клейборн за наказом президента Сполучених Штатів вторгся на іспанську територію Західної Флориди. Іспанці відійшли без бою, а територію віддали Америці.

1811 — повстання рабів Карла (прізвище раби часто не отримували, як і собаки). 500 рабів вирушили до Нового Орлеана і по дорозі звільнили інших. Американські війська вбили або пізніше повісили майже всіх учасників повстання.

1812 – 1814 рр. – Війна з Англією. Вторгнення в Канаду. (Більше російською тут: <http://www.usinfo.ru/1812anglija.htm>) «Я горю бажанням приєднатися не лише до Флориди на півдні, а й до Канади (верхньої та нижньої) на півночі нашої країни», – сказав Фелікс Гранді, член Палати представників. «Творець світу встановив наші кордони на півдні Мексиканської затоки та на півночі в царстві вічного холоду», — сказав інший сенатор Харпер. Незабаром після прибуття величезного англійського флоту янки були змушені покинути Канаду. У 1814 році Англії навіть вдалося зруйнувати багато урядових будівель у Вашингтоні, округ Колумбія.

1812 — президент США Медісон наказав генералу Джорджу Метьюсу зайняти частину іспанської Флориди — острів Амелія та деякі інші райони. Метьюз проявив безпрецедентну жорстокість у тому, що президент намагався заперечити причетність.

1813 — американські війська без бою окупували Іспанську затоку, іспанські війська капітулювали. Крім того, американці окупували маркіза, окупація тривала до 1814 року.

1814 — американський генерал Ендрю Джексон здійснив набіг на Флориду в Іспанії, окупувавши Пенсаколу.

1816 — американські війська атакують форт Ніколс у Флориді, Іспанія. Форт належав не іспанцям, а втеклим рабам-слов'янам та індіанцям, яких було вбито 270 осіб.

1817 — 1819 — США починають переговори з Іспанією, ослабленою втратою ряду колоній, про купівлю Східної Флориди. 6 січня 1818 року генерал Ендрю Джексон, який мав величезні плантації, у листі президенту Джеймсу Монро подав пропозицію підкорити Флориду і пообіцяв здійснити її протягом 60 днів. Незабаром, не чекаючи завершення переговорів з Іспанією і без її згоди, американські війська під командуванням генерала Джексона перетнули південний кордон Сполучених Штатів і захопили Флориду. Приводом для вторгнення до Флориди було переслідування індіанського племені семінолів, яке надавало притулок чорним рабам, що тікали з плантацій (два лідери індіанців семінолів, генерал Джексон, обдурили і заманили їх на американський канонерський човен, коли підняли англійський прапор, а потім жорстоко виконано). Справжньою причиною американського вторгнення був захоплення родючих земель у Флориді плантаторами з півдня Сполучених Штатів, що було розсекречено під час дебатов у Конгресі в січні 1819 року у звіті представника військової комісії Джонсона про війну у Флориді.

1824 — двісті американців на чолі з Девідом Портером вторглися в місто Фахардо в Пуерто-Ріко. Причиною було те, що незадовго до цього там хтось образив американського офіцера. Міська влада змушена була офіційно вибачитися за неналежну поведінку своїх мешканців.

1824 — висадка американських військ на Кубі, тодішній іспанській колонії.

1831 — повстання рабів у Вірджинії під керівництвом священика Ната Тернера. 80 рабів убили своїх робітників і членів їхніх сімей (60 осіб), після чого повстання було придушено. Крім того, работорговці вирішили нанести «попереджувальний удар», щоб запобігти черговому повстанню та вбити сотні невинних рабів у навколишніх регіонах.

1833 — вторгнення в Аргентину, де відбулося повстання.

1835 - Мексика. Сполучені Штати, які прагнули захопити Мексику, скористалися нестабільною політичною ситуацією. Після колонізації Техасу на початку 1920-х років у 1835 році піднялося повстання техаських колоністів, яке незабаром призвело до відділення Техасу від Мексики та проголошення «незалежності».

1835 — вторгнення в Перу, де в той час спалахнули сильні заворушення.

1836 — чергове вторгнення в Перу.

1840 — американське вторгнення на Фіджі знищило кілька сіл.

1841 - Після вбивства американця на острові Драммонд (тоді називався Уполу) американці знищили там багато сіл.

1842 р. - Унікальний випадок. Якийсь Т. Джонс зрозумів, що Америка воює з Мексикою, і напав зі своїми військами на півострів Монтерей у Каліфорнії. Дізнавшись, що війна насправді не йде, він відступив.

1843 — вторгнення США в Китай.

1844 — Чергове вторгнення в Китай, придушення антиімперіалістичного повстання.

1846 — Мексиканці ображені втратою Техасу, жителі якого вирішили приєднатися до Сполучених Штатів у 1845 році. Прикордонні суперечки та фінансові розбіжності посилили напруженість. Багато американців вважали, що Сполученим Штатам «судилося» простягнутися через весь континент від Атлантичного до Тихого океану. Оскільки Мексика не хотіла продавати територію, деякі американські чиновники хотіли її завоювати. Президент США Джеймс К. Полк відправив війська до Техасу навесні 1846 р. Протягом наступних двох років бої точилися в Мексиці, Техасі, Каліфорнії та Нью-Мексико.

Американські військові були краще навчені, мали більше нової зброї та ефективніше керівництво, тому Мексика зазнала поразки. На початку 1847 року Каліфорнія опинилася під контролем Сполучених Штатів. У вересні Мехіко підпав під військові атаки США. 2 лютого 1848 року США та Мексика підписали мирну угоду. У цій угоді Мексика домовилася зі Сполученими Штатами продати територію в 500 000 квадратних миль російським 15 [тыт: http://www.usinfo.ru/1846california.htm](http://www.usinfo.ru/1846california.htm) для мільйонів доларів. (Більше V

1846 — Агресія проти Нової Гранади (Колумбія).

1849 — Військово-морський флот США прибуває під Смірну, щоб змусити австрійський уряд звільнити заарештованого американця.

1849 — обстріл Індокитаю.

1851 — американські війська висадилися на острові Йоганна, щоб покарати місцеву владу за арешт американського капітана корабля.

1852 — вторгнення США в Аргентину під час народних заворушень.

1852 - Японія. Егейські угоди - нерівноправні угоди, укладені в 1854-1858 рр. США та іншими державами з Японією в період Ансей [повна офіційна назва правління (1854-1860) імператора Комея]. Ці угоди поклали край більш ніж двохвіковій ізоляції Японії від зовнішнього світу. У 1852 р. американський уряд направив до Японії ескадру М. Перрі, яка з погрозами уклала перший американсько-японський договір у Канагаві 31 березня 1854 р., який відкрив порти Сімода і Хакодате для американських кораблів без права. для торгівлі. 14 жовтня 1854 р. Японія підписала подібну угоду з Англією, а 7 лютого 1855 р. — з Росією. Генеральний консул США Т.

Гарріс, який прибув до Японії в 1856 році шляхом погроз і шантажу, уклав новий, вигідний договір для Сполучених Штатів 17 червня 1857 року, а через рік, 29 липня 1858 року, нового раба

торгові угоди з Японією. За зразком американо-японської торгової угоди в 1858 р. було підписано угоду з Росією (19 серпня 1858 р.), Великобританією (26 серпня 1858 р.) і Францією (9 жовтня 1858 р.). Егейські угоди дозволяли зовнішньої торгівлі з Японією вільно торгувати та інтегрувати її у світову торгівлю, надаючи іноземцям право на екстериторіальність і консульську юрисдикцію, позбавляючи Японію митної автономії та вводячи низькі імпорتنі мита.

1853 - 1856 - англо-американське вторгнення в Китай, де вони завоювали сприятливі умови торгівлі шляхом збройних конфліктів. (Більше російською [тут: http://www.usinfo.ru/c4.files/tajpinskoevosstanie.htm](http://www.usinfo.ru/c4.files/tajpinskoevosstanie.htm))

1853 — вторгнення в Аргентину та Нікарагуа під час громадянських заворушень.

1853 — американський військовий корабель прибув до Японії, щоб змусити її відкрити свої порти для міжнародної торгівлі.

1854 — американці знищили нікарагуанське місто Сан-Хуан-дель-Норте (Грейтаун), помстившись за американську образу.

1854 — спроба США завоювати Гавайські острови. Завоювання острова Тигра в Панамській шії. 1855 — взвод американців під керівництвом Вільяма Волкера вторгся в Нікарагуа. Він за підтримки свого уряду оголосив себе президентом Нікарагуа в 1856 році. Американський авантюрист прагнув приєднати Центральну Америку до Сполучених Штатів і перетворити її на рабську базу для американських плантаторів. Проте Об'єднані армії Гватемали, Сальвадору та Гондурасу вигнали Уокера з Нікарагуа. Пізніше він був схоплений і страчений в Гондурасі.

1855 — американці вторглися на Фіджі та Уругвай.

1856 р. – вторгнення в Панама. Враховуючи величезну роль панамської шії, Сполучене Королівство та Сполучені Штати боролися за контроль або принаймні контроль. Британія, яка володіла низкою островів у Карибському морі, а також частиною Московитного узбережжя, прагнула зберегти свій вплив у Центральній Америці. У 1846 році Сполучені Штати забезпечили виконання договору про дружбу, торгівлю та судноплавство на новій Гранаді, в якому вони зобов'язалися гарантувати суверенітет Нової Гранади над шиєю Панами, одночасно отримавши рівні права на використання будь-якого маршруту через шию та поступку для будівництва через нього залізниця. Залізниця, яка була завершена в 1855 році, посилювала американський вплив у панамській шії. Через Договір 1846 року США систематично втручалися у внутрішні справи Нової Гранади і неодноразово вдавалися до прямого військового втручання (1856, 1860 та ін.). Договори між США і Великою Британією - Бульверський договір Клейтона (1850 р.) і договір Хей-Паунспота (1901 р.) ще більше посилили позиції США в Новій Гранаді.

1857 — два вторгнення в Нікарагуа.

1858 — інтервенція на Фіджі, де була проведена репресивна операція з вбивства двох американців.

1858 - Вторгнення в Уругвай.

1859 — напад на японський форт Таку.

1859 - вторгнення в Анголу під час громадянських заворушень.

1860 - Вторгнення в Панама.

1861 – 1865 рр. – Громадянська війна. Міссісіпі, Флорида, Алабама, Джорджія, Луїзіана, Техас, Вірджинія, Теннессі і Північна Кароліна відокремилися від решти штату і проголосили себе незалежними штатами. Північ нападе, наче щоб звільнити рабів. Насправді, як завжди, йшлося про гроші — вони в основному сперечалися про умови торгівлі з Англією. Крім того, були знайдені сили, щоб запобігти розпаду країни на кілька невеликих, але дуже сепаратистських колоній.

1862 - Вигнання всіх євреїв з Теннессі з конфіскацією майна.

1863 р. — експедиція до Сімоносекі (Японія), де «образовано» американський прапор.

1864 р. - Військова експедиція до Японії для досягнення сприятливих умов для бізнесу.

1865 - Парагвай. Уругвай за необмеженої військової допомоги США, Великобританії, Франції тощо вторгся в Парагвай і знищив 85% населення тодішньої багатой країни. Відтоді Парагвай так і не відновився. Жакливу різанину відкрито висвітлював Міжнародний банківський дім Ротшильдів, який тісно пов'язаний із відомим британським банком «Берінг Бразерс» та іншими фінансовими установами, де Ротшильди традиційно відігравали провідну роль.

Особливий цинізм геноциду додає, що він відбувався під гаслом визволення парагвайського народу від диктатури та відновлення демократії в країні. Втративши половину території та зливши кров, держава перетворилася на бідну англо-американську напівколонію, де сьогодні має один із найнижчих стандартів життя, процвітаючу наркомафію, величезний зовнішній борг, поліцейський терор та корупцію.

Вони відібрали землю у селян і віддали групі поміщиків, які опинилися під заступництвом окупантів. Згодом вони утворили партію «Колорадо», яка донині керує країною в інтересах долара і дядька Сема.

Перемогла демократія. (Більше російською тут: <http://www.usinfo.ru/1865paragvaj.htm>)

1865 — введення військ до Панами під час перевороту.

1866 — неспровокований напад на Мексику.

1866 — злочинна експедиція до Китаю через напад на американського консула.

1867 — експедиція до Китаю для вбивства кількох американських моряків. 1867 — напад на острови Мідуей.

1868 — численні вторгнення в Японію під час громадянської війни в Японії.

1868 — вторгнення в Уругвай і Колумбію.

1874 — вторгнення в Китай і Гаваї.

1876 - Вторгнення в Мексику.

1878 — напад на острови Самоа.

1882 — вторгнення в Єгипет.

1888 - Напад на Корею.

1889 — експедиція на Гаваї.

1890 — створення військ на Гаїті.

1890 - Аргентина. Створення військ для захисту інтересів Буенос-Айреса.

1891 - Чилі. Зіткнення американських військ з повстанцями.

1891 - Гаїті. Придушення повстання чорношкірих робітників на острові Навасса, який за американськими даними належав США.

1893 — введення військ на Гаваї, вторгнення в Китай.

1894 - Нікарагуа. Протягом місяця війська окупували Блуфілдс.

1894 – 1896 рр. – Вторгнення в Корею.

1894 – 1895 рр. – Китай. Американські війська беруть участь у китайсько-японській війні.

1895 — Панама. Американські війська вторглися в колумбійську провінцію.

1896 — Нікарагуа. Американські війська атакували Коринф.

1898 — іспано-американська війна. (докладніше російською тут: <http://www.usinfo.ru/1898isp.htm>)

Американські війська завойовують Філіппіни поблизу Іспанії, 600 000 філіппінців загинули. Президент США Вільям Мак-Кінлі сказав, що Бог наказав йому підкорити Філіппінські острови, повернути їх людей у християнство та привести їх до цивілізації. Мак-Кінлі сказав, що опівночі він розмовляв з Богом, проходячи одним із коридорів Білого дому. Цікава причина, якою Америка спровокувала цю війну: 15 лютого 1898 року на лінкорі «Мейн» стався вибух, який затонув і забрав життя 266 членів екіпажу. Уряд США відразу звинувачує Іспанію. Через 100 років корабель підняли з дна, і виявилось, що корабель підірвали зсередини. Цілком можливо, що

Америка вирішила не чекати нагоди для нападу на Іспанію і вирішила прискорити справу, пожертвувавши кількома сотнями життів. Куба завойована поблизу Іспанії, і там досі є військова база США. Той самий, де розташована сумнозвісна катівня для всіх відомих терористів Гуантанамо. 22 червня 1898 р. — під час іспано-американської війни американські солдати висадилися на Кубі за підтримки кубинських партизанів, які боролися з іспанськими колонізаторами з 1895 р. У грудні 1898 р. американські війська розпочали операцію «пацифікації» проти кубинських повстанців, які не хотіли складати зброю. 20 травня 1901 року військове командування США на Кубі було припинено. Однак американські війська залишаються на острові. Для Куби затверджено нову конституцію, згідно з якою Сполучені Штати мають особливі права в цій країні. Насправді (докладніше тут: <http://www.usinfo.ru/kubaprotektorat.htm>). За допомогою заможних класів капітал із США активно впроваджується в кубинську економіку. У грудні 1901 р. відбулися перші президентські вибори, на яких президентом став Т. Естрада Пальма, пов'язаний з правлячими колами США. 20 травня 1902 року в Гаваї було офіційно національний прапор (замість американського), почалася евакуація американських військ. Америка залишила за собою право втручатися у внутрішні справи Куби.

1898 — Іспанія захопила Пуерто-Ріко та Гуам.

1898 — американські війська вторглися в порт Сан-Хуан-дель-Сур в Нікарагуа.

1898 - Гаваї. Окупація острова американськими військами.

1899 - 1901 - Американсько-філіппінська війна (докладніше тут: <http://www.usinfo.ru/1898filip.htm>)

1899 - Нікарагуа. Американські війська атакують порт Блуфідс.

1901 — відправка військ до Колумбії.

1902 р. – вторгнення до Панамі.

1903 — Сполучені Штати відправляють військові кораблі до панамської шиї, щоб ізолювати колумбійську армію. 3 листопада було проголошено політичну незалежність Республіки Панама. У тому ж місяці Панама, яка була в буквальному сенсі залежна від США, була змушена підписати угоду зі США, згідно з якою територія для будівництва каналу була надана назавжди в користування США. Штати мали можливість будувати, а потім експлуатувати канал, мати збройні сили тощо. У 1904 р. була затверджена Панамська конституція, Сполучені Штати отримали право висаджувати війська в будь-якій частині країни, чим неодноразово користувалися Уряд США придушує антиімперіалістичні виступи. Під наглядом американських солдатів проходили президентські вибори 1908, 1912, 1918 років.

1903 — вторгнення в Гондурас, Домініканську Республіку та Сирію.

1904 — відправка військ до Кореї, Марокко та Домініканської Республіки.

1904 - 1905 - американські війська втручаються в російсько-японську війну.

1905 — американські війська втрутилися в революцію в Гондурасі.

1905 — відправка війська до Мексики (допомагає диктатору Порфірію Діасу придушити повстання).

1905 — відправка військ до Кореї.

1906 — вторгнення на Філіппіни, придушення визвольного руху.

1906 — 1909 — американські війська перебувають на Кубі під час виборів. У 1906 р. відбулося повстання лібералів, які протестували проти несправедливості, скоєної урядом президента Е. Пальми. Пальма просить США надіслати війська, але уряд США направить посередника на Кубу. Після відставки президента Е. Пальми США оголосили про формування в країні тимчасового уряду, який залишатиметься при владі до наведення порядку. 10 лютого 1906 р. – перемога лібералів на виборах.

Президентом Куби обрано Х. Гомеша.

1907 — американські війська затвердили протекторат «доларової дипломатії» в Нікарагуа.

1907 — американські війська втрутилися в революцію в Домініканській Республіці.

1907 — американські війська беруть участь у війнах у Гондурасі та Нікарагуа.

1908 — американські війська перебувають у Панамі під час виборів.

1910 — Нікарагуа. Американські війська атакують порт Корінто і Блуфілдс. США направили війська до Нікарагуа і організували антиурядову змову (1909), після чого Селайя був змушений втекти з країни. У 1910 р. утворилася хунта з проамериканських генералів: Х. Естрада, Е. Чаморро та співробітник американської гірничодобувної компанії А. Діаз. У тому ж році він став президентом Естради, але згодом його замінив А. Діас, якого підтримували американські війська (докладніше тут: <http://www.usinfo.ru/19091912nikaragua.htm>).

1911 - американці висаджуються в Гондурасі, щоб підтримати повстання під проводом колишнього президента Мануеля Бонільо проти законно обраного президента Мігеля Давілло.

1911 — придушення антиамериканського повстання на Філіппінах.

1911 — введення військ до Китаю.

1912 — американські війська ввійшли в Гавану на Кубі. (Більше російською тут: <http://www.usinfo.ru/1912kuba.htm>)

1912 — американські війська перебувають у Панамі під час виборів.

1912 — американські війська вторглися в Гондурас.

1912 – 1933 рр. – окупація Нікарагуа, постійна боротьба з партизанами. Нікарагуа стала монопольною колонією «United Fruit Company» та інших американських компаній. У 1914 році у Вашингтоні було підписано угоду, згідно з якою США мали право на будівництво океанського каналу в Нікарагуа. У 1917 р. він став президентом Е. Чаморро, який уклав низку нових угод із США, що призвело до ще більшого поневолення країни. (Більше російською тут: <http://www.usinfo.ru/1912nikaragua.htm>)

1914 — американські війська входять до Домініканської Республіки, воюючи з повстанцями за Санта-Домінго.

1914 – 1918 рр. – Серія вторгнень до Мексики. У 1910 р. почався потужний селянський рух Франсіско Панчо Вілла та Еміліана Сапати проти маріонетки США та Англії, диктатора Порфірію Діаса. У 1911 році Діас втік з країни, і його замінив ліберал Франсіско Мадеро. Але він теж не влаштував американців, і в 1913 році знову проамериканський генерал Вікторіано Уерта скинув Мадеро і вбив його. Сапата і Вілла штовхнулися, і в кінці 1914 р. зайняли столицю Мехіко. Хуртська хунта розпалася, і Сполучені Штати почали пряме втручання. Вже в квітні 1914 року американські солдати висадилися в мексиканському порту Веракрус і залишалися там до жовтня. Тим часом президентом Мексики став досвідчений політик і головний землевласник В. Карранса. Він переміг Віллу, але виступив проти імперіалістичної політики США і пообіцяв провести земельну реформу. У березні 1916 року американські військові під командуванням Першинга перетнули мексиканський кордон, але це була не зовсім прогулянка в саду троянд. Урядові солдати і партизанські армії П. А. Вілли і Сапати на час забули про громадянські заворушення і об'єдналися проти Першинга і вигнали його з країни. (Більше російською тут: <http://www.usinfo.ru/19101917mexika.htm>)

1914 - 1934 - Гаїті. Після численних повстань Америка вводить свої війська, окупація триває 19 років. (Більше російською тут: <http://www.usinfo.ru/19141934haiti.htm>)

1916 — 1924 — 8-річна окупація Домініканської Республіки. (Більше російською тут: <http://www.usinfo.ru/19161924dominikanskajarka.htm>)

1917 – 1933 рр. – Військова окупація Куби, економічний протекторат. 1917 – 1918

рр. – Участь у Першій світовій війні. Спочатку Америка «зберігала нейтралітет», тобто продавала зброю за астрономічні суми і нестримно збагатилася, вступила у війну лише в 1917 р., тобто врешті втратила лише 40 тис. осіб (росіяни, наприклад – 200 тис.), але після війни найбільший переможець. Як відомо, точно так само вона воювала у Другій світовій війні. Сполучені Штати воювали в Європі під час Першої світової війни, щоб змінити правила «гри», не для забезпечення «більшої рівності можливостей», а для забезпечення майбутньої абсолютної нерівності на користь Сполучених Штатів. Америка прийшла в Європу не через Європу, а через інтереси Америки.

Заморський капітал спланував цю війну і виграв її. Після війни через різні махінації

іншим союзникам вдалося поневолити Німеччину, що привело зруйновану війною країну в абсолютний хаос, де зародився фашизм. До речі, фашизм розвивався і за активної допомоги Америки, яка допомагала йому до кінця Другої світової війни. Крім Сполучених Штатів, після війни опинилися в боргу перед міжнародними фінансовими групами та монополіями, де американський капітал вже грав першу, але не єдину скрипку. Чого прагнули зробити Сполучені Штати, як у Парижі в 1919 році, так і в 1929 році. Держави забезпечили не мандати і колонії, а право і можливість контролювати ситуацію в світі, як вони або американська столиця. Звичайно, не всі плани були реалізовані, а найбільшою і найбільш помилковою була незалежна Радянська Росія замість буржуазно-залежної Росії. Довелося почекати поки що, але решта Європи була «по суті, монополією янки та що». Зростає кількість доказів того, що Сполучені Штати та Великобританія є головними винуватцями початку Першої світової війни. Детальніше про це російською можна прочитати тут: <http://www.usinfo.ru/stravit.htm>.

1917 — американські магнати люблять фінансувати соціалістичну революцію в Росії і сподіваються, що це спровокує громадянську війну, хаос і повну ліквідацію цієї країни. Нагадаємо, що в цей же час Росія брала участь у Першій світовій війні, що погіршило її. Ось конкретні імена спонсорів: Джейкоб Шифф, Фелікс і Пол Вартбургі, Отто Кан, Мортімер Шифф, Гуггенхайм, Ісаак Селігман. Коли громадянська війна дійсно почалася, американці запустили свої сили, щоб прискорити знищення росіян. Особливо великі надії поклалися на Троцького, тому вони дуже розлютилися, коли Сталін визнав її плани і усунув ворога. Після революції 1917 року президент США Вудро Вільсон так окреслив політику США щодо Росії: весь білогвардійський уряд в Росії повинен отримати допомогу і визнання Трійці. Кавказ є частиною проблеми Турецької імперії, Середня Азія має стати протекторатом англосаксонів, Сибір має мати окремий уряд, а Велика Росія – новий (тобто не радянський) уряд. Після перемоги над «Червоним» морем Вільсон планував відправити до Росії війська Християнської молоді «для морального виховання і управління російським народом». У 1918 році американські війська увійшли до Владивостока, і вони не були повністю вигнані з російської території до 1922 року. Крім того, 23 грудня 1917 року Клемансо, Пішон і Фош (Франція) та лорди Мілнер і Сесіль уклали таємний договір про розподіл сфер впливу. в Росії: Кавказ, Кубань і Дон для Англії і Бессарабія для Франції, Україна і Крим. Сполучені Штати офіційно не брали участі в конвенції, хоча фактично тримали всі нитки, а зокрема претендували на Сибір і Далекий Схід... Російська держава на цій карті була лише в Середньоросійському нагір'ї. Прибалтика, Білорусь, Україна, Кавказ, Сибір і Середня Азія на цій карті були «незалежними», «незалежними» державами. На цей план довелося почекати ще кілька десятиліть. (Більше російською тут: <http://www.usinfo.ru/1917rossija.htm>.)

1918 – 1922 рр. – Інтервенція в Росію. Всього взяли участь 14 країн. Американці привласнили багато російського золотого запасу, коли відвезли його адміралу Колчаку через обіцянку постачати зброю. Проте обіцянки не дотримали. Це золото врятувало їх під час Великої депресії, коли уряд вирішив боротися з величезним безробіттям, найнявши цивільну службу. Щоб оплатити цю незаплановану роботу, була потрібна величезна сума грошей, і тоді вкрадене золото не вартє втраченого золота. про це тут: <http://jinezpravy.blogspot.cz/2012/08/teorie-o-vzniku-bankrotstva-ceskoslovenskych.html>)

Це

єдиний

(віце

Фотогалерея тут: <http://www.usinfo.ru/c4.files/1917russiagallery.htm>.

1918 - 1920 - Панама. Після виборів в країну відправляються солдати для придушення заворушень.

1919 — Коста-Ріка. Повстання проти режиму президента Тіноко. Під тиском США Тіноко пішов у відставку, але заворушення в країні не припинилися. Американські війська висадилися для «захисту американських інтересів». Президентом був обраний Д. Гарсія. Відновлено демократичний устрій країни.

1919 — американські війська воювали на італійському боці проти сербів у Далмації.

1919 — американські війська перебувають у Гондурасі під час виборів.

1920 — Гватемала. Двотижнєве втручання.

1921 - США підтримали повстанців, які боролися за повалення президента Гватемали Карлоса Еррери на користь United Fruit Company.

1922 — інтервенція в Туреччині.

1922 — 1927 — війська США в Китаї під час народного повстання.

1924 — 1925 — Гондурас. Під час виборів країну штурмували солдати.

1925 — Панама. Сили США розігнали загальний страйк.

1926 — Нікарагуа. Вторгнення. (Більше російською тут: <http://www.usinfo.ru/19261933nikaragua.htm>)

1927 - 1934 - Американські солдати є по всьому Китаю.

1932 — вторгнення в Сальвадор з моря. У той час був бунт. 1936 — Іспанія.

Введення солдатів під час громадянської війни.

1937 — одне військово-зіткнення з Японією.

1937 — Нікарагуа. За допомогою американських військ Сомоса прийшов до влади, коли скинув законний уряд Хаміда Сакаса. Сомоса був диктатором, і його родина правила країною протягом наступних 40 років.

1939 р. – введення військ до Китаю.

1941 - Югославія. Державний переворот англо-американських розвідувальних служб у ніч з 26 на 27 березня 1941 року в результаті перевороту повалив уряд Цветковича-Матчека.

1941 – 1945 – Поки радянські війська воювали з нацистською армією, американці та британці робили те, що вони зазвичай роблять – терор. Вони систематично знищували мирне населення Німеччини, показуючи, що вони нічим не кращі за нацистів. Це було зроблено з повітря килимовим бомбардуванням міст, які не мали жодного відношення до війни та військового виробництва: Дрезден, Гамбург. За одну ніч у Дрездені було вбито від 120 000 до 250 000 мирних жителів, більшість з яких були біженцями. (Про ленд-ліз можна прочитати російською тут: <http://www.usinfo.ru/lendlease.htm>.) Коротше: 1) СРСР не почав допомагати до 1943 року, до цього підтримка була лише символічною, 2) сума підтримки була невелика і за величезні ціни (ще платять), при цьому підглядали російську тут: <http://www.usinfo.ru/lendleaseshpiony.htm>) і 3) при цьому Америка таємно допомагала нацистам, хоча зараз про це прямо не говорять (російською мовою про це, наприклад, тут: <http://www.usinfo.ru/ibm.htm>). (Докладніше в

До речі, дід Буша, Прескотт Буш, мав безпосередню участь. Загалом, злочини США під час Другої світової війни не піддаються підрахунку. Наприклад, вони підтримували надзвичайно жорстоких хорватських фашистів, які тоді брали активну участь в антирадянській боротьбі.

Вони ніби випадково напали на радянських солдатів, сподіваючись залякати їх своєю вогневою міццю. Вони погодилися з Гітлером, що на боротьбу проти Рад було кинуте максимальну кількість військ, а американці переможно йшли від міста до міста, не зустрічаючи жодного опору. Лише тоді знімали героїчні фільми, які приписували себе подвигам радянських воїнів. Одним із найжахливіших злочинів, безперечно, є таємне спонсорство нелюдських експериментів на людях американськими коштами в нацистських концтаборах. Через фінансову допомогу Америка мала необмежений доступ до результатів досліджень. Після війни всіх німецьких та японських фахівців перевезли до США, де вони продовжили дослідження ув'язнених, мешканців будинків престарілих, іммігрантів, людей у Латинській Америці тощо.

1945 - на виснажену Японію скинули дві атомні бомби (докладніше російською тут: <http://www.usinfo.ru/c3.files/2mirovaja3.htm>), що призвело до смерті близько 200 тис. (за іншими даними 0,5 млн.) осіб, переважно жінок і дітей. Поширене припущення, що бомби були скинуті, щоб врятувати життя американців, не відповідає дійсності. Бомби були скинуті, щоб залякати нового ворога, Сталіна, коли Японія вже намагалася домовитися про капітуляцію.

Лідери Другої світової війни, включаючи Дуайта Д. Ейзенхауера, Честера Німіца та Кертіса Лемая, не схвалювали використання атомних бомб проти переможеного ворога.

Крім того, бомби були скинуті, незважаючи на заборону Гаазької конвенції 1907 року – «немає виправдання для необмеженого знищення чи нападів на цивільне населення та цивільні об'єкти як такі».

Нагасакі був військово-морською базою... Після окупації Японії американськими військами 10 мільйонів людей померли від голоду. Також, як завжди, американці сповна продемонстрували свою «цивілізацію»: носити «сувеніри» з кісток та інших частин тіла мертвих японців стало доброю традицією.

1945 - 1991 pp. - СРСР. (Більше російською тут: <http://www.usinfo.ru/sssrindex.htm>.) Звісно, про всі антирадянські диверсії, терористичні акти, провокації не можна згадувати. Зокрема, слід згадати англо-американський план «Немислиме», який кілька років тому розсекретили і не викликав жодного інтересу у «демократичних» ЗМІ. Це й не дивно, адже планом було наступити на Радянський Союз спільними фашистськими, британськими та американськими військами ще влітку 1945 року. Який демократ наважиться це сказати? Полонені німці не роззброїли радянських «союзників», ніхто не розпустив армію, військових злочинців не покарали. Навпаки, нацисти були зібрані в сотні тисяч армії, які просто чекали наказу повторити свій блицкриг. На щастя, Сталіну вдалося перемістити радянські війська і таким чином нейтралізувати американо-фашистів, які не наважувалися «демократизуватися». Однак дружба Америки з нацистами тривала. Практично жоден військовий злочинець у Західній Німеччині не був покараний, багато хто працював у НАТО та на керівних посадах в уряді. У той час Сполучені Штати, які мали ядерну монополію, почали готуватися до превентивної війни, яка мала розпочатися в 1948 р. За перші 30 днів планувалося скинути 133 атомні бомби на 70 радянських міст, 8 з них Москва і 7 до Ленінграда, пізніше планувалося скинути ще 200 атомних бомб. Проте контрольні розрахунки показали, що стратегічна авіація США в 1949-1950 роках все ще не могла завдати смертельного удару Радянському Союзу, не маючи можливості протистояти (план «Дропшот»), тому «демократизацію» відклали. Америка всіма способами намагалася розпалювати міжнародні конфлікти, продавати браковану техніку (що, до речі, свого часу призвело до найбільшого вибуху в Радянському Союзі – у 1982 році в Сибіру вибухнув газопровід з американським обладнанням). По можливості проти Радянського Союзу також застосовували біологічну зброю.

Наприклад, збиті з Манделінки картопляні літаки, завдавши колосальної шкоди врожаю картоплі. В Україні в деяких місцевостях досі поширене науково невідоме схрещування коника і цвіркуна. Очевидно, спочатку він був призначений для поширення інфекції. (Американці захопили всіх японських фахівців з біологічної зброї під час Другої світової війни і активно використовували свій досвід у всіх більш-менш великих війнах, включаючи Кубу; поширення епідемії комарів розробили японці). За всю історію Радянського Союзу жоден бойовий літак не втручався в повітряний простір Сполучених Штатів, не пролітав над країною і не вів повітряних боїв. За п'ятдесят років протистояння з Радянським Союзом було збито близько тридцяти бойових і розвідувальних літаків США. У повітряному бою над Радянським Союзом радянські війська втратили п'ять винищувачів, американці збили кілька радянських цивільних транспортних літаків. Всього було зафіксовано п'ять тисяч порушень радянських кордонів американською авіацією. За цей же період у Радянському Союзі було виявлено та заарештовано понад сто сорок десантників - диверсантів, які мали особливу роль у проведенні диверсій на радянській території. ЦРУ активно друкувало радянські гроші і всіма можливими способами постачало їх до СРСР, щоб викликати інфляцію. Західні вчені швидко розробили деякі наукові теорії про природну схильність Росії до насильства і рабства, про підсвідомо запрограмоване бажання окупувати всю Землю. Чимало планів розпочати ядерну війну з Радянським Союзом та іншими соціалістичними країнами «Харіотір», «Троян», «Браво», «Оффтекл» вже сьогодні публічно відомі. Американці навіть були готові кинути своїх європейських союзників атомними бомбами, щоб останнім росіянам не було куди тікати від знищеного ядерною зброєю Радянського Союзу. Найсерйозніші занепокоєння тодішнього Радянського Союзу були, як виявилось, цілком обґрунтованими. У 1970-х роках був запропонований план, запропонований розвідкою 3 листопада 1945 року, згідно з яким одночасно було затверджено атомний напад на 20 міст СРСР. Планувалося «не тільки в разі наближення нападу на СРСР, але навіть якщо рівень наукового і промислового розвитку країни дає противнику можливість напасти на США або захиститися від нашого нападу»... Але героїчні зусилля с. радянський народ економічне диво і абсолютно несподіваний розвиток ядерної зброї для США. Американці, які втратили слушний момент, щоб атакувати ще багато разів, хотіли завдати попереджувального удару пізніше в 1950-х роках, але весь час їх зупиняв страх перед відповідями. За даними ЦРУ, Америка витратила на знищення СРСР загалом 13 трильйонів доларів.

1946 - Югославія. Американські солдати мстять за збитий літак.

01946 - 1949 - США бомбили Китай і надали будь-який опір комуністам. (Більше російською тут: <http://www.usinfo.ru/c4.files/1946kitaj.htm>)

1947 — Італія. Для боротьби з комунізмом на виборах фінансувалися проамериканські сили, ЦРУ масово вбивало комуністів і проводило антирадянську кампанію в ЗМІ. Нарешті на

Американські гроші були сфальсифіковані в результатах виборів і, звісно, комуністи програли.

1947 – 1948 рр. – Франція. Для боротьби з комунізмом і повторної колонізації В'єтнаму на виборах фінансуються проамериканські сили та надається військова підтримка. Тисячі мирних жителів були вбиті.

1947 – 1949 рр. – Греція. Американські війська беруть участь у Громадянській війні, де підтримують фашистів. Під приводом «захисту демократії» Сполучені Штати втручаються в перші загальні вибори в Італії та вводять військові кораблі 6-го флоту в італійські порти, щоб не допустити мирного приходу Комуністичної партії до влади. Протягом десятиліть після війни ЦРУ та американські корпорації продовжують втручатися у вибори в Італії, витрачаючи сотні мільйонів доларів на блокування виборчої кампанії комуністів. Популярність комуністів була заснована на їх активній участі в антифашистському русі, коли вони очолювали всі сили опору.

1948 – 1953 рр. – Військові дії на Філіппінах. Вирішальна роль у репресивних операціях проти філіппінського народу. Загибель тисяч філіппінців. Американські військові розпочали кампанію проти лівих сил країни, коли вони боролися з японськими загарбниками. Після війни США привели до влади ряд маріонеток, у тому числі президента, диктатора Маркоса. У 1947 році проамериканські сили отримали фінансову підтримку завдяки відкриттю військових баз США на Філіппінах.

1948 - Перу. Військовий переворот Америки. До влади прийшов Мануель Одрія. Недемократична влада озброїлася в майбутньому і була підтримана Америкою, наступні вибори відбулися лише в 1980 році.

1948 — Нікарагуа: військова підтримка завдяки урядовому контролю. Про диктатора Анастасіо Сомоза президент США Рузвельт сказав: «Він сволоч, але він наш ублюдок.» Диктатора вбили в 1956 році, але його династія залишилася при владі.

1948 — Коста-Ріка. Америка підтримує військовий переворот під керівництвом Хосе Фігераса Феррера.

1949 – 1953 рр. – Албанія. Сполучені Штати та Велика Британія зробили кілька невдалих спроб повалити «комуністичний режим» і замінити його прозахідним урядом фашистських колабораціоністів і монархістів.

1950 — американські війська придушили повстання в Пуерто-Ріко. На той час там тривала боротьба за незалежність.

1950 - 1953 - Збройна інтервенція в Кореї приблизно одного мільйона американських солдатів. Загибель сотень тисяч корейців. У 2000 році стало відомо про масове вбивство десятків тисяч політичних в'язнів армією та поліцією сеульського режиму під час Кореїської війни. Це було зроблено за вказівкою Америки, яка побоювалася, що ув'язнених, затриманих за політичні переконання, може врятувати армія КНДР. Американці активно використовували хімічну та біологічну зброю, виготовлену для них нацистськими злочинцями та випробовувані на полонених. (Більше російською тут: <http://www.usinfo.ru/koreja.htm>, частина 2 тут: <http://www.usinfo.ru/koreja2.htm>)

1950 - початок військової допомоги США французам у В'єтнамі. Постачання зброї та військові консультації, оплата половини військових витрат Франції.

1951 — військова допомога США китайським повстанцям.

1953 – 1964 рр. – Британська Гвіана. Протягом 11 років США та Великобританія тричі намагалися не допустити приходу до влади демократично обраного лідера Джегена, який проводив нейтральну та незалежну політику. На думку Сполучених Штатів, це може призвести до побудови суспільства, альтернативного капіталізму. Використовуючи різні інструменти від ударів до тероризму, Сполучені Штати влаштували його звільнення з політичної сцени в 1964 році, в результаті чого Гайана, одна з найкращих країн регіону, стала однією з найбідніших на початку 1980-х років. 1953 — Іран. (Більше російською тут: <http://www.usinfo.ru/1953iran.htm>) Популярний політик Мосаддек вирішив націоналізувати нафтову промисловість Ірану (1951), яка контролювалася англо-іранською нафтовою компанією. Таким чином були порушені економічні інтереси Великобританії. Спроби Сполученого Королівства «вплинути» на Мосадека за допомогою глави держави шаха зазнали невдачі. Мосаддек провів референдум, на якому він отримав 99,9% голосів і отримав надзвичайну владу, взяв на себе командування збройними силами і врешті-решт скинув шаха і відправив його у вигнання. Велика Британія і США були налякані тим, що Мосаддек покладався не тільки на націоналістів і священнослужителів, а й на Комуністичну партію Ірану. У Вашингтоні та Лондоні вирішили, що Мосаддек готується до «советізації» Ірану, тому ЦРУ та британська розвідка MI5 провели операцію зі повалення Мосадека. В Ірані почалися заворушення, зіткнення монархістів і прихильників Мосадека, підтримуваних США і Великобританією, і військовий переворот. Шах повернувся до Тегерана і сказав на офіційній зустрічі з главою ЦРУ на Близькому Сході: «Я отримав цей трон завдяки Аллаху, нації, армії та вам», провів під домашнім арештом. Шах скасував рішення про націоналізацію нафтової промисловості Ірану. Шах Пехлеві став ув'язненим для іранського народу на чверть століття.

1953 – примусова депортація інуїтів (Гренландія) призвела до деградації цієї нації. (Більше російською тут: <http://www.usinfo.ru/1953grenlandia.htm>)

1954 — Гватемала. (Більше російською тут: <http://www.usinfo.ru/1954gvatemala.htm>) Президент Гватемали Якобо Арбенс Гусман очолював країну в 1951-1954 роках і намагався поставити під державний контроль торгівлю сільськогосподарською продукцією (головною позицією експорту). Це торкнулося інтересів американської компанії «Юнайтед Фрут», на частку якої припадало 90% експорту Гватемали. Арбенса звинувачують у тому, що він є таємним членом Комуністичної партії та хоче побудувати комунізм у Гватемалі (що б «Юнайтед Фрут» звернувся до уряду США. ЦРУ найняло кілька сотень гватемальських військових, які вторглися в Гватемалу з сусіднього Гондурасу. Армія, підкуплена ЦРУ, відмовилася слухати Арбенса, і він втік до Мексики, де через 20 років помер. До влади в Гватемалі прийшов командувач збройними силами. Сполучені Штати вітали зміну уряду та закликали новий уряд Гватемали не мстити Арбенсу. Тоді Америка розмістить там свої бомбардувальники.

У 1999 році президент США Білл Клінтон визнав причетність американської розвідки до порушень закону у нещодавно закінченому внутрішньому збройному конфлікті в Гватемалі. Про це глава Білого дому сказав у столиці Гватемали, де він перебував під час своєї поїздки до Центральної Америки. Підтримка американською розвідкою гватемальських військових, залучених до "жорстоких і наполегливих репресій, була помилкою з боку Сполучених Штатів, яку не слід повторювати", - сказала Клінтон. Таку заяву Клінтон зробила у відповідь на неодноразові заклики гватемальських правозахисників відкрити доступ до секретних архівів Секретної служби США, які б визначали роль Вашингтона та гватемальських військових у «брудній війні», яка супроводжувала внутрішні збройні сили. конфлікту в Гватемалі. У нещодавній доповіді гватемальської «Комісії правди» йдеться про те, що Сполучені Штати неодноразово втручалися у внутрішні справи Гватемали під час конфлікту. Таким чином, ЦРУ «прямо чи опосередковано підтримувало деякі незаконні операції уряду» проти сил повстанців. До середини 1980-х років «уряд США тиснув на владу Гватемали, щоб врятувати несправедливу соціальну та економічну структуру країни». За даними Комісії правди, понад 200 000 людей були вбиті або зникли безвісти під час 36-річної громадянської війни в Гватемалі, яка завершилася в 1996 році підписанням мирної угоди між урядом і повстанцями. Під час збройного конфлікту було допущено низку серйозних порушень законодавства, більшість з яких полягали у відповідальності військових та спецслужб.

1956 — розпочалася військова допомога США тибетським повстанцям проти Китаю. Бойовики тренувалися

на закордонних базах ЦРУ їм також постачали озброєння та обладнання.

1957 – 1958 рр. – Індонезія. Як і Насер, Сукарно був одним із лідерів «третього світу» і зберігав нейтралітет під час холодної війни, кілька разів відвідував СРСР і Китай, націоналізував голландську власність, відмовився заборонити комуністичну партію і швидко розширив свій вплив серед виборців. Все це, на думку США, послужило «поганим прикладом» для інших країн, що розвиваються.

Щоб запобігти «поширенню поганих ідей у країнах третього світу», ЦРУ почало витратити багато грошей на вибори, був складений план вбивства Сукарно, його шантажували сфабрикованим сексом, а офіцери опозиції розпочали війну проти невдалого уряду Сукарно. .

1958 — Ліван. Окупація країни, боротьба з повстанцями.

1958 - Протистояння з Панамою.

1958 — військова допомога США повстанцям на острові Куемой у боротьбі проти Китаю.

1958 р. – з 1957 р. в Індонезії почалося повстання ЦРУ. Американці надавали військову допомогу антиурядовим повстанцям шляхом бомбардувань та консультацій. Після того, як американський літак був збитий, ЦРУ відступило, і повстання провалилося.

1959 - Америка вторглася в Лаос, у В'єтнамі почалися перші зіткнення американських військ.

1959 - Гаїті. Придушення народного повстання проти проамериканського уряду.

1960 - Еквадор. Після того, як Хосе Марія Веласко був обраний президентом Еквадору і відмовився підкоритися вимогам США розірвати всі відносини з Кубою, американці провели кілька військових операцій. Всі антиурядові організації підтримуються, будуть криваві провокації, які потім приписують владі. Згодом американці влаштували державний переворот, і до влади прийшов агент ЦРУ Карлос Ароземан. Америка незабаром розуміє, що президент недостатньо дружельно ставиться до Вашингтона і намагається здійснити черговий переворот. У країні почалися заворушення, які були придушені під американським керівництвом. До влади прийшла військова хунта, яка розпочала терор в країні, скасовано вибори, почалося переслідування політичних опонентів і, звісно, особливо комуністів. США залишилися задоволені.

1960 — американські війська увійшли в Гватемалу, щоб не допустити повалення маріонеткового уряду США. Спроба державного перевороту провалилася.

1960 — підтримка військового перевороту в Сальвадорі.

1960 - 1965 рр. - Конго / Заір. У червні 1960 року Лумумба став першим прем'єр-міністром Конго з моменту здобуття незалежності. Проте Бельгія зберегла контроль над мінеральними багатствами Катанги, а видатні посадовці адміністрації Ейзенхауера мали фінансові інтереси та зв'язки в провінції. На церемонії з нагоди Дня незалежності Лумумба закликав народ до економічного та політичного визволення. Через 11 днів Катанга покинула країну. Незабаром Лумумба був скинутий з посади за допомогою США, а в січні 1961 року він став жертвою теракту. Після кількох років громадянської війни до влади прийшов пов'язаний з ЦРУ Мобуту, який правив країною понад 30 років і став мільярдером. За цей час рівень корупції та бідності в цій багатій ресурсами країні досяг таких масштабів, що навіть приголомшив її командирів ЦРУ.

1961 – 1964 рр. – Бразилія. Після приходу до влади президента Гуларта країна стала на шлях незалежної зовнішньої політики, відновила відносини з соціалістичними країнами, виступила проти блокади Куби, скоротила експортні надходження ТНК, націоналізувала дочірні компанії ІТТ, проводила економічні та соціальні реформи. Незважаючи на те, що Гуларт був великим землевласником, Сполучені Штати звинуватили його в «комуністичному пануванні в уряді» і були скинуті в результаті військового перевороту. Наступні 15 років панує військова диктатура, Конгрес закритий, політична опозиція розсіяна, в судовій системі панує тиранія, а критика президента є незаконною. Профспілки контролювалися урядом, протести придушувалися поліцією та армією. Зникнення людей, «ескадрони смерті», культ пороків і дикі тортури стали невід'ємною частиною урядової програми «моральної реабілітації». Бразилія розірвала зв'язки з Кубою і стала одним із найнадійніших союзників США в Латинській Америці.

1961 — американці самі вбили президента Домініканської Республіки Рафаеля Трухільо

прийшов до влади в 1930-х роках. Жорстокого диктатора вбили не за відверте пограбування країни (60% доходів країни йшли прямо в кишеню), а за те, що його грабіжницька політика завдала занадто великої шкоди американським компаніям.

1961 - Куба. (Більше російською тут: <http://www.usinfo.ru/1961kuba.htm>) У 1961 році ЦРУ мало бюджет (560 мільйонів доларів), який йшов на фінансування спеціальної групи «Мангуст», яка організувала бомбардування Куби готелі та інші об'єкти, нападали на велику рогату худобу та сільське господарство, додавали токсичні хімікати в цукор, що експортується з Куби, тощо. На початку 1961 р. США розірвали дипломатичні відносини з Кубою й оголосили економічну блокаду. У квітні вони організували збройний напад кубинських контрреволюціонерів у затоці Свиней.

1962 - диктатор Гватемали Мігель Ідігорас Фуентес придушив народне повстання за допомогою американців, сотні людей зникли безвісти, катування та вбивства поширилися, країна занурена в терор. Випускники сумнозвісної «Школи Америк», які навчалися в Америці, були особливо вправні в катуваннях і масових вбивствах мирних жителів.

1963 — Сальвадор. Знищення дисидентів з антиамериканськими поглядами.

1963 – 1966 рр. – Домініканська Республіка. У 1963 році демократичним шляхом було обрано нового президента Боша. Він закликав країну реформувати землю, забезпечити людей дешевим житлом, пом'якшити націоналізацію бізнесу та зменшити надмірне використання землі іноземними інвесторами. Плани Босха були розцінені як «проникнення в соціалізм» і розлютили Сполучені Штати, а американська преса заявила, що вони «червоні». У вересні 1963 року Босх був повалений у результаті військового перевороту за згодою Сполучених Штатів. Коли через 19 місяців у країні спалахнуло повстання, яке загрожує повернути Босха до влади, Сполучені Штати направили 23 000 військових, щоб допомогти придушити повстання.

1963 — американці активно допомагають партії в Іраку знищити всіх комуністів у країні.
До речі, за допомогою ЦРУ Саддам Хусейн прийшов до влади, а потім воював з Америкою з ненависним Іраном.

1964 — криваві репресії панамських національних сил, які вимагали повернення прав на Панамський канал.

1964 — Америка підтримує військовий переворот у Бразилії, військова хунта скинула обраного президента Жоао Гуларта. Режим генерала Кастелу Бранко вважається одним з найкривавіших в історії людства. Ескадрони смерті, підготовлені ЦРУ, кували та вбивали всіх, хто вважався політичним опонентом Бранко, особливо комуністів.

1964 — Конго (Заір). Америка підтримує прихід до влади диктатора Мобуту Сесе Секо, який згодом став відомий своєю жорстокістю і вкрав мільярди доларів у збіднілої країні. 1964 – 1974 рр. – Греція. (Більше російською тут: <http://www.usinfo.ru/c4.files/1967grecija.htm>) За два дні до виборів, у серпні 1967 р., у країні був здійснений військовий переворот, щоб не допустити повернення до влади Прем'єр-міністр Георгій Папандреу.. Інтриги проти нього з боку американських військових і ЦРУ, які перебували в Греції, почалися відразу після його обрання в квітні 1964 р. Після перевороту було введено воєнний стан і введена цензура, почалися арешти, катування і вбивства. Кількість жертв за перший місяць правління «чорних полковників» під приводом порятунку нації від «комуністичного перевороту» досягла 8 тис. осіб.

У 1965 році, коли в Індонезії була націоналізована нафта, Вашингтон і Лондон знову відреагували, здійснивши переворот, під час якого було встановлено диктатора генерала Сухарто. Кістка диктатура - півмільйона людей. У 1975 році Сухарто окупував Східний Тимор і знищив третину населення, зробивши острів гігантським кладовищем. The New York Times назвала цю трагедію "одною з найдикіших масових вбивств у сучасній політичній історії". Про ці звірства ніхто навіть не пам'ятає.

1965 — військова допомога проамериканським урядам Таїланду та Перу.

1965 – 1973 рр. – Війна агресія проти В'єтнаму. (Більше російською тут: <http://www.usinfo.ru/vjetnambse.htm>) Під час війни було вбито 250 тис. дітей, 750 тис. поранено та покалічено. Було скинуто 14 000 000 тонн бомб і мін, що еквівалентно 700 атомним бомбам Хіросіми і втричі більше, ніж бомби, використані під час Другої світової війни.

Війна у В'єтнамі забрала життя 58 тис. американських солдатів, переважно військовозобов'язаних, і було поранено 300 тис. Десятки тисяч людей покінчили життя самогубством у найближчі роки або були морально і морально знищені військовим досвідом. У 1995 році, через 20 років після поразки американського імперіалізму, в'єтнамський уряд повідомив про величезну кількість загиблих у війні - 4 000 000 в'єтнамських мирних жителів і 1 100 000 солдатів. Одночасно відбулася «примусова урбанізація», в тому числі вигнання селян із землі шляхом бомбардування та хімічної дефоліації джунглів. Під час сумнозвісної різанини в Май Лай у 1968 році американські солдати вбили 500 мирних жителів (докладніше тут: http://cs.wikipedia.org/wiki/Masakr_v_My_Lai). У період з травня по листопад 1967 року взвод, відомий як «Сила тигрів» (докладніше тут: http://en.wikipedia.org/wiki/Tiger_Force), прокотився центральним В'єтнамом, катував і вбивав невідому кількість мирних жителів. Криваві військові операції, такі як операція «Фенікс», досягли кульмінації у В'єтнамі, кульмінацією якої став 1969 рік, коли майже 20 000 в'єтнамських партизан та їхніх прихильників були вбиті ескадронами смерті, організованими Сполученими Штатами. Взвод пройшов понад 40 сіл, серед іншого, напав на 10 старих фермерів у долині Сун 28 липня 1967 року і кидав гранати в жінок і дітей у три підземні укриття поблизу Чу Лая (http://en.wikipedia.org/wiki/Chu_Lai_International_Airport) у серпні 1967 р. В'язнів катували та розстрілювали, зберігали вуха та шкури на пам'ять. Один солдат Сили Тигрів відрізав голову дитині, щоб зняти намисто з його шиї, і людей вбивали за їхні золоті коронки. Колишній командир взводу сержант Вільям Дойл згадує: «Ми вбили всіх, кого зустрічали. Незалежно від того, що вони були цивільними. Їх там не повинно було бути.» Селян вбивали, коли вони відмовилися їхати до транзитного центру, який Держдепартамент США розкритикував у 1967 році за відсутність їжі та житла.

Оточені бетонними стінами та колючим дротом, ці табори були, по суті, тюрми. Описуючи надзвичайну жорстокість до селян, Ларрі Коттінг, колишній головний лікар, сказав: «То було, коли всі носили намисто з відрізними вухами».) із 30 звинувачень у злочинах проти міжнародного права, включаючи порушення Женевської конвенції 1949 року, жодному з цих людей навіть не висунули звинувачення. Єдиним покаранням був сержант, щодо якого розпочато слідство, через його повідомлення про відрубання голови дитини. На сьогоднішній день Сполучені Штати відмовилися розсекретити тисячі повідомлень, які могли б пояснити, що сталося і чому справу закрили. 11 вересня 1967 року військові США розпочали операцію Wheeler (докладніше тут: http://en.wikipedia.org/wiki/Operation_Wheeler/Wallow). Під командуванням підполковника Джеральда Моретера «Сила тигрів» вивела військові частини в'єтнамців. Гарольд Фішер, колишній фельдшер, згадує: «Ми пішли в село і просто стріляли в усіх. Нам не було потрібно виправдання. Якщо вони були тут, то загинули. «Наприкінці кампанії стаття у військовій газеті «Stars and Stripes» вихваляла Сема Ібарра з «Сили тигрів» за тисячі вбитих під час операції «Уілер».

Майже півмільйона ветеранів В'єтнаму пройшли лікування від посттравматичного стресового розладу. Один солдат Сили Тигрів, Дуглас Тітерс, приймав антидепресанти та снодійні через день і кошмари, тому що він не міг стерти зображення селян, розстріляних, коли вони розмахували листівками, скинутими американськими літаками, і тримав їх у безпеці. Це були не поодинокі випадки, а повсякденні злочини, з повним знанням командирів усіх рівнів. Ветерани розповідали, як власноруч гвалтували, різали вуха, голови, перев'язували геніталії проводами польових телефонів і відключали електроенергію, підривали людей, без розбору спалювали мирних жителів, зрівнювали села із землею в дусі Чингісхана, вбивали тварин і собак для розваги, отруїли запаси продовольства і взагалі спустошили ландшафт Південного В'єтнаму, не рахуючи звичайних звірств війни та спустошення, спричиненого бомбардуванням. Середній вік американського солдата у В'єтнамі становив 19 років. Моя різанина в Лай. (Більше російською тут: <http://www.usinfo.ru/vietnam2.htm>)

1966 — Гватемала. Американці встановлюють свою маріонетку Юліуса Сезара Мендеса в Чорногорії.

У країну увійшли американські війська, проводилися масові вбивства індіанців, які вважали себе потенційними повстанцями. Були знищені цілі села, а напалм активно використовувався проти мирних фермерів. По всьому штату зникають люди, активно застосовуються тортури, для яких американські експерти підготували місцеву поліцію

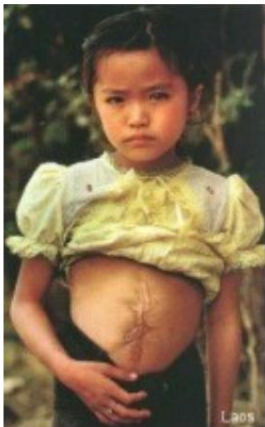
1966 — військова допомога проамериканському уряду Індонезії та Філіппін. Незважаючи на жорстокість репресивного режиму Фердинанда Маркоса на Філіппінах (60 тис. людей було заарештовано з політичних мотивів, уряд офіційно найняв 88 експертів з питань тортур), Джордж Буш-старший. через кілька років він похвалив Маркоса за «повагу до демократичних принципів».

1967 – Коли американці бачать, що невідповідний для них Джордж Попандреус може перемогти на виборах у Греції, вони підтримують військовий переворот, який занурює державу в тероризм на 6 років. Активно застосовувалися тортури, вбивства політичних опонентів Георгіоса Пападопулоса (який, до речі, був агентом ЦРУ, а раніше нацистом). У перший місяць свого правління він стратив 8000 людей. Сполучені Штати не визнавали підтримку цього фашистського режиму до 1999 року.

1968 - Болівія. Полювання на відомого гвардійця революції Че Гевари. Американці хотіли, щоб він був живим, але уряд Болівії настільки злякався міжнародного протесту (Че Гевара за життя став культовою фігурою), що вирішила швидко його вбити.

1970 - Уругвай. Експерти з питань тортур у США навчають своїх навичок використовувати місцевих прихильників демократії проти антиамериканської опозиції.

1971 - 1973 - Бомбардування Лаосу (докладніше російською тут: <http://www.usinfo.ru/laos.htm>). На цю країну було скинуто більше бомб, ніж на нацистську Німеччину. На початку лютого 1971 року американські війська Сайгону (30 тис.) на підтримку американської авіації з Південного В'єтнаму вторглися в південний Лаос. Ліквідація популярного правителя держави - принца Сахунека, якого змінила американська маріонетка Лол Нолой, яка негайно відправила війська до В'єтнаму.

1971 — військова допомога США під час революції в Болівії. Президента Хуана Торреса змінив диктатор Уго Бансер, який першим відправив на болісну смерть 2000 своїх політичних опонентів.

1972 - Нікарагуа. Американські війська входять в країну за урядовою підтримкою, вигідною для Вашингтона.

1973 — Чилі (докладніше російською тут: <http://www.usinfo.ru/1973chili.htm>). ЦРУ влаштує переворот у Чилі, щоб позбутися прокомуністичного президента. Альєнде був одним із найважливіших соціалістів Чилі і прагнув економічних реформ у країні. Він розпочав процес націоналізації ключових галузей економіки, наклав високі податки на діяльність транснаціональних корпорацій, ввів мораторій на державний борг. В результаті це серйозно зачепило інтереси американських компаній (ИТТ, Anaconda, Kennecot та інших). Останньою краплею для США став візит Фіделя Кастро до Чилі. В результаті ЦРУ отримало наказ скинути Альєнде. За іронією долі, вперше в історії ЦРУ фінансувало Комуністичну партію (чилійські комуністи були одними з головних політичних конкурентів партії Альєнде). У 1973 році чилійська армія на чолі з генералом Піночетом здійснила державний переворот. Хунта призупинила дію конституції, розпустила Національний конгрес, заборонила політичні партії та масові організації. Це викликало кривавий терор (30 тис. чилійських патріотів було вбито в підземеллях хунти, 2,5 тис. зникли безвісти). Хунта скасувала соціальні та економічні досягнення нації, країна повернула латифундистам, підприємства колишнім власникам, відшкодувала збитки іноземним монополіям тощо.

інші соціалістичні держави. У грудні 1974 року Аугусто Піночет був проголошений президентом Чилі. Міжнародна та антинародна політика хунти призвела до різкого погіршення ситуації в країні, зубожіння робітників, значного зростання вартості житла. У зовнішній політиці військово-фашистський уряд пішов за керівництвом США.

1973 - Війна Судного дня (докладніше російською тут: <http://www.usinfo.ru/1973israel.htm>). Сирія та Єгипет проти Ізраїлю. Америка допомагає Ізраїлю зброєю.

1973 — Уругвай. Військова допомога США в перевороті, який призвів до тотального терору по всій країні.

1974 - Заір. Урядові було відмовлено у військовій підтримці, а метою США була окупація природних ресурсів. Америка не проти, що всі гроші (1 400 000) привласнив Мобуту Сесе Секо, лідер країни;

1974 – Португалія. Фінансова підтримка проамериканських сил на виборах, щоб не допустити деколонізації країни, де 48 років панував лояльний до США фашистський режим. На португальському узбережжі проводяться масштабні навчання НАТО для залякування суперників.

1974 — Кіпр. Американці підтримують військовий переворот, який мав привести до влади агента ЦРУ Нікоса Семпсона. Однак йому це не вдалося, але турки скористалися тимчасовим хаосом і вторглися на Кіпр, вони там і досі.

1975 — Марокко окупувало Західну Сахару за підтримки американських військових, незважаючи на засудження міжнародної спільноти. Нагородою є те, що Америці дозволено розміщувати військові бази в країні.

1975 — Австралія. Американці допомагають замінити демократично обраного прем'єр-міністра Едварда Вітлема.

1975 — Камбоджа (докладніше російською тут: <http://www.usinfo.ru/c3.files/1975kambodzha.htm>).

Дводенний напад на Камбоджу, де уряд затримав американське торгове судно. Неофіційна історія: американці вирішили розгорнути «рекламну війну», щоб відновити імідж непереможної сили, хоча екіпаж після огляду благополучно відпустили. При цьому відважні американські війська ледь не знищили корабель, який рятували, втративши кілька десятків солдатів і кілька вертольотів. Втрати від Камбоджі невідомі. 1975 - 2002 (докладніше російською тут: <http://www.usinfo.ru/1975angola.htm>) - Прорадянський уряд Анголи стикається з дедалі більшою опозицією з боку руху «Уніта», який підтримують Південна Африка та США секретні служби. СРСР надав військову, політичну та економічну підтримку в організації інтервенцій кубинських військ в Анголі, забезпечив ангольську армію великою кількістю сучасного озброєння і направив до країни кілька сотень військових радників. У 1989 році кубинські війська залишили Анголу, але громадянська війна тривала до 1991 року. Конфлікт в Анголі не закінчився до 2002 року, після смерті беззмінного лідера «Підрозділу» Йонаса Савімбі.

1975 - 2003 - Східний Тимор. У грудні 1975 року, на наступний день після того, як президент США Форд залишив Індонезію, яка стала найціннішим інструментом Сполучених Штатів у Південно-Східній Азії, солдати Сухарто з благословення Сполучених Штатів вторглися на острів і застосували американську зброю в агресії. У 1989 році індонезійські війська, які переслідували мету насильницької анексії Тимору, знищили 200 000 з 600 000 його жителів. Америка підтримує цю агресію і приховує кровопролиття на острові.

1978 — Гватемала. Військова та економічна допомога проамериканському диктатору Лукасу Гарсії, який встановив один із найрепресивніших режимів у країні. Понад 20 000 мирних жителів були вбиті в результаті фінансової допомоги США.

1979 - 1981 рр. Серія військових переворотів на Сейшельських островах - невеликій країні біля східного узбережжя Африки. У підготовці перевороту та вторгнення найманців брали участь Франція, ПАР та американська розвідка.

1979 р. – Центральна Африка. Понад 100 дітей було вбито, протестуючи проти обов'язку купувати шкільну форму виключно в магазинах, що належать президенту. Міжнародне співтовариство засудило вбивства та чинило тиск на країну. У важкі часи Центральної Африки на допомогу прийшли США, для чого цей проамериканський уряд був вигідний.

1979 - Ємен. Америка надає військову допомогу повстанцям, щоб подякувати Саудівській Аравії.

1979 — 1989 — вторгнення радянських військ в Афганістан (докладніше російською тут: <http://www.usinfo.ru/1979afganistan.htm>). Після численних нападів моджахедів на радянську територію, спровокованих і проплачених Америкою, Радянський Союз вирішив направити війська в Афганістан і підтримувати там прорадянський уряд. Моджахедів, які борються з офіційним урядом Кабула, включаючи одного з добровольців Саудівської Аравії, Усаму бін Ладена, підтримує Америка. Так

сказати, що вони воювали з руками афганських повстанців. У 1989 році радянські війська залишили Афганістан, де тривала громадянська війна між ворогуючими угрупованнями моджахедів і племенними об'єднаннями.

1980 - 1992 - Сальвадор. Під приводом погіршення внутрішньої ситуації в країні, що може перерости у громадянську війну, Сполучені Штати спочатку розширили свою військову присутність в Сальвадорі за допомогою розгортання радників, а потім почали проводити спеціальні операції з використанням військово-шпигунських можливостей Пентагону та Ленглі. на постійній основі. Доказом цього є той факт, що близько 20 американців загинули або отримали поранення в аваріях вертольотів і літаків під час виконання розвідувальних чи інших завдань над полем бою. Є також докази участі Америки в наземних боях. Війна офіційно закінчилася в 1992 році. Вона коштувала Сальвадору 75 000 загиблих мирних жителів і 6 мільярдів доларів, вилучених з кишень платників податків Міністерству фінансів США. Відтоді соціальних змін в країні не відбулося. Жменька багатих все ще володіє і контролює країну, бідні стали ще біднішими, опозицію придушують «ескадрони смерті».

Наприклад, жінок підвішували на деревах за власне волосся, розрізали груди, вирізали внутрішню частину статевих органів і клали на обличчя. Чоловікам відрізали пеніс і засунули йому в рот, а дітей роздирали колючим дротом прямо на очах у батьків. Все це робили в ім'я демократії американські експерти, і так щороку гинуло кілька тисяч людей. Активну участь у вбивствах брали американські випускники Graduate School of the Americas (докладніше російською тут: <http://www.usinfo.ru/schooloftheamericas.htm>), яка відома своєю підготовкою до тортур і терористичної діяльності. . 1980-ті — військовий ескадрон смерті, підготовлений і оплачуваний Сполученими Штатами, діє в Гондурасі. Кількість загиблих у цій країні оцінюється в десятки тисяч. Багато офіцерів команди смерті пройшли навчання в Сполучених Штатах. Гондурас перетворився на військову базу для боротьби США проти Сальвадору та Нікарагуа.

1980 — військова допомога Іраку дестабілізує новий антиамериканський режим Ірану. Війна тривала 10 років, а кількість загиблих оцінюється в мільйон. Америка протестує, оскільки ООН намагається засудити агресію Іраку. Крім того, Сполучені Штати виключають Ірак зі списку «країн, які підтримують тероризм». У той же час Америка таємно посиляє зброю в Іран через Ізраїль в надії на проамериканський переворот.

1980 - Камбоджа. Під тиском США Всесвітня продовольча програма відправляє їжу до Таїланду на 12 мільйонів доларів, які будуть передані червоним кхмерам, попередньому уряду Камбоджі, що відповідає за вбивство 2,5 мільйонів людей за чотири роки. Крім того, Америка, Західна Німеччина та Швеція забезпечують прихильників Пол Пота зброєю по всьому Сінгапуру, а банди червоних кхмерів тероризують Камбоджу ще 10 років після падіння режиму.

1980 - Італія. Американська операція «Гладіо» виступає посередником у вибуху на станції Болоньї, в результаті якого загинули 86 людей. Метою була дискредитація комуністів на майбутніх виборах.

1980 — Південна Корея. У Кванджу за підтримки США було вбито тисячі демонстрантів.

Протест був спрямований проти застосування тортур, масових арештів, фальсифікації виборів і особисто проти американського маріонетка Чун Ду Хвана. Через кілька років Рональд Рейган сказав йому, що він «багато зробив для підтримки 5000-річної традиції відданості свободі».

1981 - Замбія. Америці не дуже сподобався уряд країни, тому що він не підтримував улюблений американцями апартеїд у Південній Африці. Так американці спробували організувати переворот, який мали здійснити замбійські дисиденти за підтримки південноафриканських військ. Спроба державного перевороту провалилася.

1981 — США знищили два лівійські літаки. Атака була спрямована на дестабілізацію антиамериканського уряду М. Каддафі. У той же час біля берегів Лівії були проведені показові маневри. Каддафі підтримував палестинців у їхній боротьбі за незалежність і скинув попередній проамериканський уряд.

1981 – 1990 рр. – Нікарагуа. (докладніше російською тут: <http://www.usinfo.ru/1981nikaragua.htm>) ЦРУ керує вторгненням повстанців і встановленням мін. Після падіння диктатури Сомози та приходу до влади сандіністів у 1978 році Сполученими Штатами було ясно, що в Латинській Америці може з'явитися «інша Куба». Президент Картер вдався до саботування революції в дипломатичній та економічній формі. Його наступник Рейган зробив ставку на силу. На той час Нікарагуа була найбільш бідною країною світу, мала лише п'ять ліфтів та один ескалатор, і вона також не працювала.

Але Рейган сказав, що Нікарагуа є страшною небезпекою, і коли він виголошував свою промову, на телебаченні з'явилася червона карта Сполучених Штатів, ніби представляючи небезпеку, що насувається з боку Нікарагуа. Протягом 8 років народ Нікарагуа зазнає нападів контраст, створених США із залишків гвардії Сомози та інших прихильників диктатора. Почалася тотальна війна проти всіх прогресивних соціально-економічних програм уряду. «Борці за свободу» Рейгана палили школи та клініки, брали участь у насильстві та тортурах, бомбардуваннях та стрільбах у

невинних людей, що призвело до поразки революції. У 1990 році відбулися вибори, під час яких Америка витратила 9 мільйонів доларів на підтримку Національного опозиційного союзу і шантажувала людей, говорячи їм, що якщо партія здобуде владу, рейди контрас, що фінансуються США, припиняться, а замість цього буде надана масова допомога. Сандіністи справді програли.

За 10 років «свободи і демократії» жодної допомоги Нікарагуа так і не було доставлено, але економіка була зруйнована, країна зuboжила, виникла неписьменність, а соціальні послуги були найкращими в Центральній Америці до приходу Сполучених Штатів. були знищені.

1982 — уряд Південно-Африканської Республіки Суринам починає соціалістичні реформи і запрошує кубинських радників. Спецслужби США підтримували демократичні та трудові організації. У 1984 році просоціалістичний уряд пішов у відставку внаслідок добре організованих громадянських заворушень.

1982 – 1983 – теракт 800 морських піхотинців США проти Лівану. Знову багато жертв.

1982 — Гватемала. Америка допомагає генералу Ефраїну Ріосу Монту прийти до влади. Після 17 місяців перебування на посаді він знищив 400 індієських сіл.

1983 - Військова інтервенція в Гренаді, близько 2000 морських піхотинців. (більше російською тут: <http://www.usinfo.ru/1983grenada.htm>) Знищення сотень життів. У Гренаді відбулася революція, яка привела до влади ліві групи. Новий уряд цієї маленької острівної країни прагнув провести економічні реформи за допомогою Куби та Радянського Союзу. Сполучені Штати боялися «експорту» кубинської революції. Незважаючи на те, що лідер марксистів Гренади Моріс Бішоп був убитий іншими членами партії, Сполучені Штати все ж вирішили вторгнутися в Гренаду. Офіційний вердикт щодо застосування військової сили оголосила «Організація східнокарибських держав», приводом для початку військової операції стали заручники американських студентів. Президент США Рональд Рейган заявив, що готується кубинсько-радянська окупація Гренади і що в Гренаді є запаси зброї, яку можуть використовувати міжнародні терористи.

Після завоювання острова (1983 р.) з'ясувалося, що студенти не були заручниками, а склади були переповнені старою радянською зброєю. До вторгнення США на острові було 1200 кубинських спецназівців. Згодом виявилось, що кубинців на острові не більше 200, третина з яких — цивільні спеціалісти. Члени революційного уряду були заарештовані і передані американськими солдатами супутникам США. Призначений новою владою суд засудив їх до позбавлення волі. Асамблея ООН значною більшістю голосів засудила цю дію. Президент Рейган сказав: «Це навіть не порушило мого сніданку».

1983 — Дестабілізаційна діяльність в Анголі: підтримка збройних антиурядових сил, терористичні атаки та диверсії в компаніях.

1984 — американці збили два іранські літаки.

1984 — Америка продовжує фінансувати антиурядових повстанців у Нікарагуа. Коли Конгрес офіційно заборонив передачу грошей в руки терористів, ЦРУ просто засекречило ці кошти як секретні. Крім грошей, «контрас» отримали і більш дієву допомогу: нікарагуанці захопили американців, які мінували в 3 бухтах, тобто вони вели типову терористичність. Справу слухали в Міжнародному суді, Америку засудили до виплати 18 мільярдів доларів, але на це не звернули уваги. 1985 - Чад. Уряд на чолі з президентом Хабре за підтримки американців і французів. Цей репресивний режим використовував найжахливіші тортури, спалення людей заживо та інші прийоми для залякування населення: електрошок, введення вихлопної труби рота людини, утримання в одній камері з гниючими трупами та голодом. Задokumentовано знищення сотень фермерів на півдні. Підготовка та фінансування режиму були на плечі американців.

1985 - Гондурас. Сполучені Штати посилають експертів з питань тортур і військових радників до нікарагуанських контрас, які відомі своїми жорстокими та витонченими тортурами. Співпраця Америки з впливовими наркоторговцями. Уряд Гондурасу отримає 231 мільйон доларів компенсації. 1986 - Напад на Лівію. Бомбардування Тріполі та Бенгазі. Багато жертв. Причиною став терористичний напад агентів лівійської спецслужби на популярній серед американських солдатів дискотеці в Західному Берліні. У травні 1986 року під час навчань американського флоту було потоплено два лівійських військових корабля, а ще один був пошкоджений. Відповідаючи на запитання журналістів, чи почалася війна, речник Білого дому сказав, що відбулися "мирні морські маневри в міжнародних водах". Він не стежив за іншим коментарем.

1986 — 1987 — «Танкерна війна» між Іраком та Іраном. - Напади повітряних і морських сил на нафтові родовища та танкери. Сполучені Штати створили міжнародні сили для захисту комунікацій у Перській затоці. Це було початком постійної присутності ВМС США в Перській затоці. Неспровокована атака США на іранське судно в міжнародних водах, знищення іранських нафтових платформ.

1986 - Колумбія. Американська підтримка проамериканського режиму «у боротьбі з наркотиками». Велика кількість військового матеріалу була перевезена до Колумбії після того, як колумбійський уряд довів свою лояльність до США: у рамках «соціальних очищень», тобто знищення лідерів профспілок і членів деяких більш-менш важливих рухів і організацій, фермерів і знедолених. політиків для «очистки» країни. Від антиамериканських та антиурядових елементів. Жорстокі тортури активно застосовувалися, наприклад, у 1986-1988 роках. Робітничий центр втратив 230 осіб, майже всіх знайшли закатованими до смерті. Всього за шість місяців «чистка» (1988 р.) вбила понад 3000 людей, тоді Америка заявила: «Колумбія має демократичну форму правління і не порушує суттєво рівень міжнародно визнаних прав людини». З 1988 по 1992 рік за політичними мотивами було вбито близько 9,5 тис. осіб (у тому числі 1000 членів єдиної незалежної політичної партії «Патріотичний союз»), не враховуючи 313 загиблих селян і 830 політичних активістів. До 1994 року кількість вбитих з політичних мотивів зростає до 20 тис. Наведені нижче випадки точно не вписуються в «боротьбу з наркотиками». У 2001 році індіанське плем'я шляхом мирних протестів намагалося не дозволити видобуток нафти на своїй території американською компанією «Occidental Petroleum». Звісно, компанія не питала дозволу і направила урядові сили до мирних жителів. В результаті нападу на два села в регіоні Валле-дель-Каука загинули 18 людей, у тому числі 9 дітей. Подібний інцидент стався в 1998 році в Санта-Домінго. При спробі перегородити дорогу загинуло 3 дітей, десятки людей отримали поранення. 25% колумбійських солдатів захищають іноземні нафтові компанії.

1986 - 2000 - Заворушення на Гаїті. Протягом 1930-х років Сполучені Штати підтримували диктатуру сім'ї Дювальє, поки не виступив проти неї віруючий священник Арістід. Тим часом ЦРУ таємно працювало з «ескадронами смерті» та наркоторговцями. Білий дім зробив вигляд, що підтримує повернення Арістіда до влади після його повалення в 1991 році. Після більш ніж двох років затримки американські військові відновили своє правління. Але лише після того, як його запевнили, що він не буде допомагати бідним за рахунок багатих і буде дотримуватися принципів «ринкової економіки».

1987 – 1988 – Сполучені Штати допомагають Іраку у його війні проти Ірану не лише зброєю, а й бомбардуванням. Крім того, Сполучені Штати та Великобританія надали Іраку зброю масового знищення, у тому числі смертоносний газ, що отруїло 6000 мирних жителів курдського села Халабджа. Просто

цей випадок був процитований Бушем у довоєнній риториці для виправдання американської агресії у 2003 році. Звісно, про те, що хімічну зброю надала Америка, яка хотіла змінити антиамериканський режим в Ірані, якось «забули» згадати. Тут можна побачити фотографії жертв газової атаки (http://www.usinfo.ru/pics/democracy_iraq_halabja.jpg)

1988 – Туреччина. Військова підтримка країни під час масових репресій проти незадоволених проамериканським урядом. Широке застосування катувань, зокрема катування дітей, тисяч жертв. У результаті Туреччина посідає третє місце за фінансовою допомогою США. 80% турецької зброї купується в США, а Сполучені Штати мають військові бази в країні. Така вигідна співпраця дозволяє турецькому уряду вчиняти злочини, не боячись, що «міжнародне співтовариство» вживе контрзаходів. Наприклад, у 1995 році була розпочата кампанія проти курдської меншини: було знищено 3500 сіл, 3 мільйони людей залишилися без даху над головою, десятки тисяч були вбиті. Навіть «світове співтовариство», не кажучи вже про Сполучені Штати, взагалі не потрудилися розглянути цей факт.

1988 — ЦРУ підірвало літак «Pan Am», який пролетів над Шотландією і вбив сотні американців. Інцидент приписують арабським терористам. Виявилось, що ці запобіжники виробляються в Америці і продаються виключно ЦРУ, а не Лівією. Протягом кількох років Сполучені Штати натискали на Лівію економічні санкції (при цьому час від часу здійснювали непомітні бомбардування міст), що врешті-решт вирішили «визнати» свою провину у 2003 році. (Докладніше російською тут: <http://www.usinfo.ru /1988livia.htm>)

1988 — американські війська вторглися в Гондурас, щоб захистити терористичний рух «Контрас», який протягом багатьох років атакував Нікарагуа. Війська все ще знаходяться в Гондурасі.

1988 р. - ВМС США "Венсенн", який збив іранський літак з 290 пасажирами на борту в Перській затоці, у тому числі 57 дітей. Літак щойно злетів і був навіть не в міжнародній зоні, а над іранськими територіальними водами. Коли корабель «Вінсеннес» повернувся на свою базу в Каліфорнії, величезна радісна юрба зустріла її транспарантами і повітряними кулями, оркестром і маршем, а сам корабель чув блискучу музику з гучномовців. Героїв зустріли артилерійським вогнем. «Кара-Мурза» пише про зміст статей, опублікованих в американських газетах, присвячених збитому іранському літаку: «Коли читаєш ці статті, голова крутиться. Літак був збитий з добрими намірами, і пасажирів «не загинули даремно», тому що Іран може думати... «Замість того, щоб вибачитися, Буш-старший сказав: «Я ніколи не буду вибачатися за Сполучені Штати».

Мене не цікавлять факти. «Капітан крейсера «Венсен» нагороджений медаллю «За відвагу». Пізніше уряд США повністю визнав свою помилку і нелюдську поведінку. Проте на сьогоднішній день Сполучені Штати не виконали своїх зобов'язань щодо компенсації родичам загиблих моральної та матеріальної шкоди внаслідок цього безпрецедентного акту. Крім того, цього року США бомбили іранські нафтопереробні заводи.

1989 – збройна інтервенція в Панамі, захоплення президента Нор'єги, який досі перебуває у в'язниці США. (Більше російською тут: <http://www.usinfo.ru/1989panama.htm>) Тисячі людей були вбиті і офіційно скорочено до 560. Рада Безпеки ООН була майже одностайною проти окупації. Сполучені Штати наклали вето на резолюцію Ради Безпеки та почали планувати свої наступні «рятувальні операції». Крах радянської противаги, всупереч усім очікуванням, що ця ситуація позбавить США необхідності проявляти войовничість, призвів до того, що «вперше за багато років Сполучені Штати змогли вдатися до влади, не боячись відповіді Росії», — сказав один депутатів після вторгнення в Панаму Держдеп. Виявилось, що запропонований Пентагоном бюджет після закінчення холодної війни адміністрацією Буша, без виправдання «російської загрози», був навіть більшим, ніж раніше.

1989 — американці збили два лівійські літаки.

1989 – Румунія. ЦРУ причетне до повалення та вбивства Чаушеску. Спочатку Америка ставилася до нього дуже приязно, тому що він виглядав справжнім довіреною особою в соціалістичному таборі: він не підтримував введення радянських військ в Афганістан і бойкот Олімпійських ігор 1984 року в Лос-Анджелесі, наполягав на одночасному розпуску НАТО. і Варшавський договір. Але наприкінці 80-х виявилось, що він не піде шляхом зрадника соціалізму, як Горбачов. Крім того, цьому заважали зростаючі викриття опортунізму та зради комунізму з Бухареста. У Ленглі вирішили, що Чаушеску потрібно усунути (звісно, без згоди Москви це тоді було неможливо...) Операцію доручили керівнику підрозділу ЦРУ зі Східної Європи Мілтону Бордену. Тепер він визнає, що дії щодо повалення соціалістичного режиму та усунення Чаушеску були сплановані урядом США.

Спочатку була опрацьована світова громадська думка. Через агенції до західних ЗМІ потрапила негативна інформація про диктатора та інтерв'ю з румунськими дисидентами, які втекли за кордон. Лейтмотивом цих публікацій було: Чаушеску катує людей, краде громадськість

грошей і не розвиває економіку. Інформація на Заході мала великий успіх. Тоді ж відбувся найімовірніший наступник Чаушеску, на роль якого був обраний Іон Ілієску. Зрештою, ця номінація влаштувала і Вашингтон, і Москву. Незважаючи на і без того «чисту» від соціалізму Угорщину, румунській опозиції тихо постачали зброю. Нарешті, історія про вбивства мирних жителів таємними агентами румунської спецслужби «Секурітате» у Тімішоарі, «столиці» румунських угорців, транслювалася одночасно на кількох світових телеканалах. Тепер ЦРУ визнає, що це було чудове зібрання. Насправді всі постраждали померли природними причинами, а трупи спеціально привозили на місце з місцевого моргу, оскільки підкупити людей у кареті швидкої було неважко. 15 років тому страта колишнього генерального секретаря Комуністичної партії Румунії та його дружини Олени була представлена як волевиявлення людей, які повалили ненависний комуністичний режим. Однак тепер зрозуміло, що це була чергова операція ЦРУ, яка була прикрита лише фіговим листком «Боротьба з тоталітаризмом».

1989 - Філіппіни. Уряду надається повітряна підтримка для боротьби з переворотом.

1989 — американські війська придушили заворушення на Віргінських островах.

1990 — військова допомога проамериканському уряду Гватемали «у боротьбі з комунізмом». На практиці це знайшло відображення у масових вбивствах, коли до 1998 року жертвами зіткнень стали 200 000 людей, і лише 1% мирних жителів загинули «завдяки» антиурядовим повстанцям. Понад 440 сіл зруйновано, десятки тисяч людей втекли до Мексики, а всередині країни перебуває понад мільйон біженців. У країні швидко поширюється бідність (1990-75% населення), десятки тисяч помирають з голоду, відкриваються дитячі ферми, які потім розрізають на органи для заможних американських та ізраїльських клієнтів. На американських кавових плантаціях люди живуть і працюють в умовах концтабору.

1990 — підтримка військового перевороту на Гаїті. Народний і законно обраний президент Жан Бертран Арістід був повалений, але люди почали активно вимагати його повернення. Тоді американці розгорнули кампанію дезінформації про те, що він психічно хворий. Призначений американцями генерал Проспер Анвіль був змушений втекти до Флориди в 1990 році, де він зараз живе в розкоші за вкрадені гроші.

1990 — розпочалася морська блокада Іраку.

1990 - Болгарія. Америка витрачає 1 500 000 доларів на фінансування суперників Болгарської соціалістичної партії під час виборів. Проте BSS перемагає. Америка продовжує фінансувати опозицію, що призвело до дострокової відставки соціалістичного уряду та встановлення капіталістичного режиму.

Результат: колонізація країни, зубожіння народу, часткове руйнування економіки.

1991 – масштабні військові дії проти Іраку за участю 450 000 військовослужбовців і кількох тисяч сучасної техніки. (Більше російською тут: <http://www.usinfo.ru/iraq.htm>) Загинуло щонайменше 150 000 мирних жителів. Навмисне бомбардування цивільних об'єктів з метою залякування іракського населення.

Для першого вторгнення в Ірак Америка використала наступні

виправдання: претензії уряду США: 1) Ірак вторгся в незалежну державу

Кувейт 2) Хусейн виробляє ядерну зброю, використовуватиме її проти

Америку 3) Ірак не хотів починати мирні переговори та виводити

війська 4) Звірства іракської армії в Кувейті 5) використання зброї

масового знищення іракською армією 6) Ірак збирався напасти на

Саудівську Аравію - В Іраку немає демократії

Правда:

1) Кувейт був частиною Іраку протягом століть, і британські імперіалісти силою розірвали його в 1920-х роках через його політику «розділяй і володарюй». Жодна країна регіону не визнала цю державу.

2) Плани виробництва ядерної зброї були на початковій фазі, під цим приводом ми можемо бомбити більшу частину світу. Його намір напасти на Америку був, звичайно, вигадкою.

3) Коли Америка вторглася в Ірак, мирні переговори вже були в розпалі, і іракська армія була в розпалі покинув Кувейт.

4) Найстрашніші звірства неонатального типу, описані вище, винайшли американець пропаганда.

5) Америка сама надала Хусейну цю зброю.

6) Доказів поки немає.

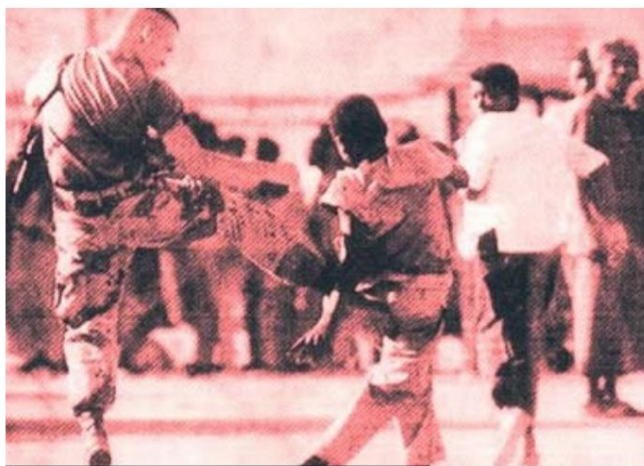
7) Американці самі привели Хусейна до влади.

1991 - Кувейт. Підхопив і Кувейт, який американці «визволили»: державу бомбили, їх

усталених солдатів.

1992 — 1994 — окупація Сомалі. Збройне насильство проти мирного населення, вбивства мирного населення. У 1991 році був поміщений президент Сомалі Мохаммад Сіад Барре. Відтоді його країна фактично поділена на кланові території. Центральна влада не контролює всю країну. Американські чиновники назвали Сомалі «ідеальним місцем для терористів». Однак деякі лідери кланів, такі як Мохаммед Фарах Аїдід, співпрацювали з миротворцями ООН у 1992 році. Але ненадовго. Через рік він уже боровся з ними. Вожді сомалійських кланів мали свою невелику, але дуже мобільну і добре озброєну армію. Але американці не воювали з цими арміями, а лише винищували мирне населення (яке, як навмисне озброєне, почало захищатися). «Янкі» втратили два бойових гелікоптери, кілька броньованих «Хаммерів», 18 людей було вбито і 73 поранено (спецназ «Дельта» і пілоти вертольотів), зруйнували кілька міських кварталів і вбили приблизно 1-10 000 людей (включаючи жінок і дітей). У 1994 році, після двох років невдалих спроб «навести порядок» в країні, майже 30 тис. американських військових були змушені евакуюватися. Аїдіда тоді не спіймали, його не вбили до 1995 року, а дипломатичних відносин між Сомалі та США ще не було (2005). Американці зняли фільм «Чорний яструб вниз», де представилися як героїчні визволителі сомалійців, які борються з терористами, і на цьому все закінчилося.

Американці в Сомалі. Знищивши тисячі мирних жителів американськими головорізами, сомалійці продемонстрували свою «вдячність» за «допомогу» дякую Сему і потягли вулицями міста одного вбитого окупанта. Ефект був приголомшливий: після того, як ці кадри транслювали по американському телебаченню в Сполучених Штатах, стався великий бунт (навіщо ми їм допомагаємо, коли вони такі варвари?), що солдатів довелося евакуювати під тиском громадськості. Робимо відповідні висновки.

1992 - Ангола. Сподіваючись придбати багаті ресурси нафти та алмазів, Америка фінансує свого кандидата в президенти Джонаса Савімбі. Він програє. До і після цих виборів Сполучені Штати надають йому військову допомогу для боротьби з законним урядом. Під час конфлікту загинуло близько 650 тисяч людей. Офіційною причиною підтримки повстанців є боротьба проти комуністичної влади. У 2002 році

Америка отримала необхідні вигідні умови для своїх компаній, і Савімбі став тягарем.

Сполучені Штати хотіли, щоб він припинив воювати, але він відмовився. У цьому контексті американський дипломат сказав наступне: «Проблема з ляльками в тому, що вони не завжди смикаються, коли тягнеш за ниточки». За пропозицією американської розвідки «маріонетку» знайшов і знищив уряд Анголи.

1992 – в Іраку не вдалося здійснити проамериканський переворот, щоб замінити Хусейна громадянином США Саадом Саліхом Джабром.

1993 - Росія. Американці допомогли Єльцину розстріляти кілька сотень людей під час нападу на Верховну Раду. Ходять непідтверджені чутки про американських снайперів, які допомагали боротися з «червоно-фашистським переворотом». Крім того, американці подбали про перемогу Єльцина на наступних виборах, хоча кількома місяцями раніше його підтримали лише 6% росіян.

1993 - 1995 - Боснія. Патрулювання під час громадянської війни в заборонених для польотів зонах, збиті літаки, бомбардування сербів.

1994 - 1996 - Ірак. Спроба повалити Хусейна шляхом дестабілізації країни. Бомбардування не припинялося ні дня, через санкції люди вмирали від голоду та хвороб, а в громадських місцях все ще лунали вибухи. Для цього американці використали терористичну організацію Iraqi National Congress (INA). Були навіть збройні сутички з силами Хусейна, оскільки американці обіцяли підтримку з повітря з боку Національного конгресу. Проте підтримка не прийшла.

Терористичні атаки були спрямовані проти мирних жителів, і американці сподівалися, що вони розлючать людей режимом Саддама Хусейна, який робить все можливим. Однак режим недовго страждав і в 1996 році більшу частину INA було знищено. Також ніхто не приєднався до нового уряду Іраку INA.

1994 - 1996 - Гаїті. Блокада проти військового уряду, солдати відновлюють пост президента Арістіда через 3 роки після перевороту.

1994 - Руанда. Історія похмура, багато чого ще належить побачити, але тепер ми можемо сказати наступне. Під керівництвом агента ЦРУ Йонаса Савімбі бл. 800 000 осіб. Спочатку повідомлялося про три мільйони, але з роками ця цифра зменшується. Йдеться про етнічні чистки – знищення хатньої нації. Дуже добре озброєний контингент ООН у країні нічого не зробив. Поки не зрозуміло, наскільки Америка цим просякнута і які цілі вона переслідувала. Відомо, що руандські військові, які брали участь у вбивствах мирних жителів, існують за гроші США і навчаються американськими інструкторами. Відомо, що причетний до масових вбивств президент Руанди Пол Кагаме проходив військову підготовку в США. Кагаме, безумовно, встановив чудові відносини не тільки з американськими військовими, а й з американською розвідкою. Проте жодної явної переваги від геноциду американці не отримали. Може, це просто любов до мистецтва? 1994 - Росія.

Перша та друга чеченські кампанії. (Більше російською [тут: http://www.usinfo.ru/usazachechnju.htm](http://www.usinfo.ru/usazachechnju.htm)) Ще в 1995 році з'явилися повідомлення, що частина бойовиків Дудаєва проходила навчання в тренувальних таборах ЦРУ в Пакистані та Туреччині. Відомо, що Сполучені Штати оголосили нафтові багатства Каспійського моря зоною життєво важливих інтересів, руйнуючи стабільність на Близькому Сході. Через посередників у регіоні Сполучені Штати допомогли виховувати ідею відокремлення Північного Кавказу від Росії. Наближені до них люди з великими мішками грошей підбурювали банду Басаєва до «джихаду» в Дагестані та інших районах, де живуть цілком нормальні та спокійні мусульмани. Крім того, у Сполучених Штатах діє 16 чеченських і прочеченських організацій, повідомляється на сайті Федерального агентства розслідувань. А ось цитата з листа до данської влади від пана Збігнева Бжезінського (одна з ключових фігур холодної війни, абсолютний русофоб, Олександр М. Хейг (колишній держсекретар США) і Макс М. Кампельман (колишній посол США) до Конференції з безпеки та співробітництва в листі уряду Данії говорилося утримуватися від екстрадиції Закаєва до Росії. Проходив стажування в США: Чаттаб, бен Ладен, «американець» Читігов та багато інших. Як некомерційна благодійна організація наприкінці 1980-х років вона мала надавати допомогу в розмінуванні районів, які постраждали від збройного конфлікту. У 1997 році вони підготували понад сотню спеціалістів з мін і вибухів. Відомо, що фінансування «Helo-Trust» надається Міністерством міжнародного розвитку Великобританії, Державним департаментом США, Європейським Союзом, урядами Німеччини, Ірландії, Канади, Японії, Фінляндії та окремими особами. Крім того, у російському контррозвідувальному відомстві встановили, що співробітники Хело-Трасту були активні

збирання розвідувальних даних з суспільно-політичних, економічних та військових питань у Чечні. Як відомо, американська система GPS використовується російськими військовими через відсутність фінансування власних подібних проєктів. Сигнал був навмисно вимкнений під час війни в Чечні, що не дало російським військам знищити лідерів повстанців за допомогою цієї системи. Також відомий випадок, що вищезгаданий Бжезінський публічно заявив у ЗМІ про те, що Росія збирається застосувати хімічну зброю проти мирного населення Чечні. У той же час російські війська перехопили розгортання чеченських повстанців, які захопили великі запаси хлору і були готові використати його проти власного мирного населення, а потім кинути злочин на російську армію. Зв'язок зрозумілий.

До речі, саме Бжезінський придумав, як втягнути Радянський Союз в Афганістан, він спонсорував бен Ладена, він прославився тим, що сказав, що православ'я – головний ворог Америки, а Росія – марна країна. Тож щоразу, коли чеченці беруть у заручники російських дітей або підривають потяг, немає сумніву, хто за всім цим стоїть.

1995 - Мексика. Уряд США спонсорує кампанію проти сапатистів. Під маскою «боротьби з наркотиками» йде боротьба за території, які є привабливими для американських суспільств. Для знищення місцевих жителів використовуються вертольоти з кулеметами, ракетами та бомбами. Підготовлені ЦРУ банди вбивають населення та широко застосовують тортури. Все починалося так. За кілька днів до початку 1994 року деякі індіанські громади попередили владу Мексики, що вони організують повстання в перші дні набрання чинності угодою NAFTA. Влада їм не довіряла. Напередодні Нового року сотні індіанців у чорних масках зі старими гвинтівками зайняли столицю Чьяпаса, відразу ж захопили телеграф і представилися світу як Національна визвольна армія сапатистів (EZLN). Їхній військовий командир, який спілкувався з пресою, був якийсь підкомандир Маркос. У перші дні війни індійці по всій країні вийшли на вулиці і вимагали залишити повстанську державу в спокої. Підтримку індіанцям висловили і найбільші громадські організації світу. Уряд оголосив про припинення вогню і бажання вести переговори з повстанцями. Протягом усього часу переговори то велися, то переривались, але бунтівні індіанці шоу залишилися в столиці, кількох великих містах та деяких інших територіях у сусідніх штатах. Головною їхньою вимогою було надати індіанцям законну широку регіональну автономію. Спільноти сапатистів розташовані не тільки в Чьяпасі, а й у чотирьох сусідніх штатах.

1995 - Хорватія. Бомбардування аеропортів Сербської Країни перед наступом Хорватії.

1996 - 17 липня 1996 Рейс 800 TWA вибухає в нічному небі поблизу Лонг-Айленда і падає в Атлантичний океан, загинувши всі 230 людей на борту.

Є докази того, що Boeing був збитий американською ракетою. Мотивація цієї атаки не була визначена, одна з основних версій – помилка в навчанні та виведенні небажаних людей на борт літака.

1996 - Руанда. (Більше російською тут: <http://www.usinfo.ru/twa800.htm>) 6000 мирних жителів були вбиті урядовими військами, підготовленими та фінансованими Америкою та Південною Африкою. Цю подію проігнорували західні ЗМІ.

1996 - Конго. Міністерство оборони США таємно брало участь у війні в Демократичній Республіці Конго (ДРК). Американські компанії також брали участь у таємній операції Вашингтона в Демократичній Республіці Конго, одна з яких пов'язана з колишнім президентом США Джорджем Старшим Бушем. Вони мали економічні інтереси в гірничодобувному секторі Демократичної Республіки Конго. Для збереження конфіденційності вони використовували приватних військових. Вашингтон допоміг Руанді та конголезьким повстанцям скинути диктатора Мобуту. Тоді американці підтримали повстанців, які розпочали війну проти покійного президента Лорана-Дезіра Кабіли, оскільки «у 1998 році режим Кабіли почав зачіпати інтереси американських гірничодобувних компаній». Коли Кабіла заручився підтримкою інших африканських країн, Сполучені Штати змінили свою тактику. Спеціальні агенти США почали тренуватися як противники Кабіли - руандійці, угандійці та бурундійці та їх прихильники - зімбабвійці та намібійці.

1997 — американці вчинили серію вибухів у кубинських готелях.

1998 - Судан. Американці ракетним ударом знищили фармацевтичну фабрику, заявивши, що вона виробляє нервово-паралітичний газ. Оскільки фабрика виробляла 90% ліків країни, а американці заборонили ввезення з-за кордону, звісно, внаслідок ракетного обстрілу загинули десятки тисяч людей. Лікувати їх було просто чим.

1998 - 4 дні активних бомбардувань Іраку після того, як інспектори повідомили, що Ірак недостатньо співпрацює.

1998 - Афганістан. Напад на колишні тренувальні табори ЦРУ, які використовували ісламські фундаменталістські угруповання.

1999 - Югославія. (Докладніше тут: <http://www.usinfo.ru/jugoslavijaindex.htm>) Попри зневагу до правил

міжнародного права, обхід ООН і Ради Безпеки, війська США розпочали 78-денну кампанію бомбардувань суверенної держави Югославії. Агресія проти Югославії, яка відбулася під приводом «попередження гуманітарної катастрофи», спричинила найбільшу гуманітарну катастрофу в Європі з часів Другої світової війни. Було використано понад 32 тис. бойових вильотів, бомби вагою 21 тис. тонн, що в чотири рази перевищує потужність атомної бомби на Хіросіму. Понад 2000 мирних жителів було вбито, 6000 поранено та покалічено, понад мільйон безпритульних і 2 мільйони без джерела доходу. Бомбардування паралізувало виробничі потужності та інфраструктуру Югославії, що призвело до зростання безробіття до 33% і скинуло 20% населення за межу бідності, спричинивши прямі економічні втрати в розмірі 600 мільярдів доларів.

Югославія, як і вся Європа, зазнала довготривалої шкоди екологічному середовищу. Докази, зібрані Міжнародним кримінальним трибуналом для Югославії в Югославії під головуванням колишнього генерального прокурора США Ремсі Кларка, показують, що ЦРУ озброювало та фінансувало албанські терористичні банди (Армія визволення Косова, ОАК) в Югославії. Щоб фінансувати бійців ОАК, ЦРУ створило добре організовану кримінальну структуру для торгівлі наркотиками в Європі. Перед бомбардуванням Сербії уряд надав НАТО карту Югославії, позначаючи об'єкти, які не були бомбардовані, оскільки це може призвести до екологічної катастрофи. Американці з власним цинізмом почали бомбити ті самі об'єкти, які були вказані на сербській карті.

Наприклад, Панчевський НПЗ бомбили 6 разів. Внаслідок цього в навколишнє середовище було вивільнено велику кількість токсичного газу фосгену, 1200 тонн мономерів вінілхлориду, 3000 тонн гідроксиду натрію, 800 тонн соляної кислоти, 2350 тонн рідкого аміаку та 8 тонн ртуті. Це все зійшло на землю. Грунт був отруєний. Підземні води, особливо в центрі Нові-Сада, містять ртуть. Внаслідок уранових бомб НАТО почалася хвороба під назвою «синдром Затоки», діти народжуються монстрами. Екологи Заходу, особливо Greenpeace, повністю мовчать про звірства американських військових у Сербії.

2000 — переворот у Белграді. Американці зрештою скинули ненависного Мілошевича.

2001 - Вторгнення в Афганістан. (Російською мовою тут: <http://www.usinfo.ru/afgan.htm>) Типова програма американців: тортури, заборонена зброя, масові вбивства мирних жителів, запевнення про майбутню реконструкцію землі, використання збідненого урану і врешті висмокування з пальця «Про причетність бен Ладена до терактів 11 вересня 2001 року, в основі якого лежить сумнівне відео з поганим звуковим сигналом і зовсім іншою особою від бін Ладена.

2001 - Американці ганяються за Македонією, щоб побачити албанських терористів з Армії визволення Косово, яких самі американці навчили та озброїли для боротьби з сербами.

2002 — американці вводять війська на Філіппіни, бо бояться громадянських заворушень.

2002 – 2004 рр. – Венесуела. (Більше російською тут: <http://www.usinfo.ru/2003venezuela.htm>) У 2002 році там відбувся проамериканський переворот, і опозиція незаконно повалила популярного президента Уго Чавеса. Вже наступного дня почалося народне повстання на підтримку президента, Чавеса врятували з в'язниці і повернули на свій пост. Зараз йде боротьба між опозицією, яку підтримують американці, і уряд. Венесуела багата нафтою. Більше того, ні для кого не секрет, що Уго Чавес був найкращим другом кубинського лідера Фіделя Кастро. І Венесуела – одна з небагатьох країн, яка відкрито критикувала американську зовнішню політику. Наприклад, у своїй промові в квітні 2004 року на мітингу з нагоди річниці військового перевороту в країні Чавес заявив, що владу у Вашингтоні захопив імперіалістичний уряд, який для досягнення своїх цілей

2008 – російсько-грузинська війна. (Більше російською тут: http://politica100.narod.ru/12_2.html)

2011 - Туніс.

2011 – Єгипет.

2011 – Лівія. Авіаудари НАТО повернули колись процвітаючу країну в середньовіччя і, що ще гірше, ввернули її в громадянську війну. Захід використав військову силу, щоб встановити слухняний, але непопулярний режим, нездатний впоратися із закріпленими релігійними та міжплемінними чварами, які розірвали країну на шматки. Лівійська нафта і газ були головними об'єктами військової інтервенції НАТО в ім'я благородної мети – звільнення простих лівійців від диктатури полковника Каддафі (докладніше тут : <http://www.vlastnihlavou.cz/libye/>)

2011 - Аравійська весна.

2011-по теперішній час. Сирія (більше тут: [Сирія , http://www.jinezpravy.blogspot.cz/search/label/www.vlastnihlavou.cz/syrie-pravda-o-syrii-syrska-](http://www.jinezpravy.blogspot.cz/search/label/www.vlastnihlavou.cz/syrie-pravda-o-syrii-syrska-)

Бойові дії в США практично ніколи не відбувалися. Майже ніхто ніколи не нападав на Америку. Знаменитий Перл-Харбор (Гавайські острови), який був захоплений японцями під час Другої світової війни, був окупованою територією, яку нещодавно спустошили самі американці. Єдиними нападами іншої країни на Сполучені Штати були війна за незалежність у Великобританії наприкінці 18 століття та напад Великобританії на Вашингтон у 1814 році. Відтоді весь терор прийшов із Сполучених Штатів і ніколи не був покараний.